ጨረቃ ስትወጣ

የጅሎች መታሰቢያ

አፈቀርን ተፋቀርን
ዓለምን አየን ተስፋ
ሕይወት ለምልሞ እንደ ልጅ ሲፋፋ
መልሶ ሲረግፍ
እንደ በጋ ቅጠል ድራሹ ሲጠፋ ፤
ተባባልን ፍቅር ነው የመኖር አለኝታ ፤
የጸደይ ጨረቃ
ስታበራ ደምቃ ፤
ቃላችን ተሰርቆ ልባችን ሲመታ ፤
አለኝታችን መጥቶ ጽርሐ አርያም ከፍታ ፤
ደስታ ፤
ፍጹም ደስታ ፥
ነበር እምነታችን የፍቅር ሃይማኖት
ለራሳችን ዓለም ፈጥረን የኖርንበት ።
ፍቅር መስሎን ነበር
እንደ ወንዝ እንደ ሐይቅ እንደ ተራሮቹ
ቋሚ ገሐድ ነገር ።

ለካስ እሳት ኖሯል ችቦው ቦግ ብሎ
እኛን ዓመድ ሊተው ሲያበቃ ተቃጥሎ ።
ሕይወት ውርጭ ሲሆን በሞት ተበርዞ
ማገዶ እንዳለቀ ምድጃ ቀዝቅዞ ።
መከሩን ብልጦቹ ጅሎቹን ሲያጽናኑ
እንደቅዥት እርሱት በፍቅር አትመኑ ።
ፍቅር ጅልነት ነው ፤ ይሁን ! ከተባለ
ያሸነፈው ብልጠት አሳዩን የታለ ?

ምዕራፍ ፭

የመጨረሻው መጀመርያ ።

በቀለ ፤ አበልጅ ጸሐፊውንና ይዛት የመጣቻትን ልጃገረድ በደጃፉ በኩል ሸኝቶ ተመለሰና ከመስኮቱ ላይ ተጠግቶ ግቢውን እስኪወጡ በዐይኑ ተከተላቸው ። ከግቢው ውጭ አውራ ጐዳናውን ይዞ ሕዝቡ ይትርመሰመሳል ። ከአዲስ ከተማ ለጥቆ ሕዝብ የሚበዛበት ሰፈር የዋንቱ ቄራ መሆኑን የማዘጋጃ ቤቱ ቄጠራ ይገልጻል ። ግንበኛው ፤ አናጢው ፤ እንጨት ፈላጩ ፤ የቀን ሠራተኛው -- የሠራተኛ ሰፈር ነው ። ሌላም ሞልቶበታል ። ምስት ሰዓት ካለፈ በኋላ የኤሌትሪኩን ምሰሶ እየተደገፉ አላፊ አግዳሚውን ምጽዋት የሚጠይቁ የሚመስሉት ሕፃናት ሴቶች ፤ ራቴን አብላኝ እያለ የሚያንገራግረው ዱርዬ ፤ መስኮት ሰብሮ የሚገባው ሌባ -- ሁሉም ዐይነት በዚህ ሰፈር ታገኛል ። በተለይም እሑድ ከሰዓት በኋላ ፤ ሠራተኛው ፤ ወስላታው ፤ ሥራ ፈቱ ቡና ሊቃሚዋ --- ሴቱ ፤ ወንዱ ሁሉም የሳምንቱን ጥማት በአ

ንድ ቀን ጠጅ ስካር ለመወጣት የሚሻማ ሲመስል ፤ ግርግሩ ፥ ጠቡና እምባጓሮው አይጣል ነው ።

በቀለ ከመስኮቱ ላይ ቆሞ አንዱ እንጀራ ነጥቆ ሲሮጥ ፥ ሌላው እየተንደፋደፈ ሽሮ ሲደፋ ፤ ሴቶች ጸጉር ሲናጩ ፥ አሳላፊዎና ጠጪው ከፈል አልከፍልም - ሲጓተቱ ብዙ ጊዜ በመመልከት ፤ ብዙ ጊዜም ሰፈሩን ሊለቅ አስቦ ነበር ። ግን ግቢውን ይወደው ነበር ። በአጉራ ዘለልነት የሚያሳማው የባለቤት ጎረቤት የለበትም ፤ እያመሸ ከእንቅልፉ የሚያውከው ላጤም የለም ። በግቢው ውስጥ ሌላ ቤት አልተሠራም ። ለብቸኝነት ስሜቱ በጣም የሚስማማ ነበር ።

ሁለቱ ሴቶች በዚያ የእሑድ ግብስብስ ሕዝብ መካከ ተውጠው ሲጠፉ ፊቱን ወደ ክፍሉ መለሰና «ልፋት ነው ፤ ከንቱ ልፋት ነው» አለው ከፍቴው ላይ ለተቀመጠው አጎቱ ። ከወለሉ ላይ ጥቂት ቆሞ በሐሳብ ተከዘና ድንገት ራሱን መሸከም የታከተው ይመስል ሰውነቱን እንደ ዕቃ ከፎቴው ላይ ዘረገፈው ። አነጋገሩ ተስፋ የመቍረጥ ቅላጼ ነበረበት ። ባይሰለችስ ይቀራል ? ከብዛታቸው የተነሣ እያመጡ ደማረጡትን ልጃገረዶች ቍጥር አጥፍቶታል ። ከቤቱ ድረስ የመጡለት ብቻ ከጎምሳ በላይ ይሆናሉ ። ጓደኞቹ እንደ መከሩት በሥራ መውጫ ሰዓት ላይ ከባንክ ቤት ፥ ከአውራ ጎዳና ፥

ከአየር መንገድ ፥ ከቴሌኮሙኒኬሽን መሥሪያ ቤቶች ደጅ ላይ እየጠበቀ የተመለከታቸውማ ስፍር ቍጥር የላቸውም ። ሰውን እንደ ዕቃ መፈለግ ሞኝነት ያሰኛል ። ግን የጨነቀው እርጉዝ ያገባል ሆኖበት ነው ። የሚፈልጉትን ሴት ዐይነት ከማግኘት ጋራ ሲነጻጸር ደግሞ ፤ አንዱ ዲቃላ ያስቋጠራትን ርጉዝ ማግኘት የመጨረሻው ቀላል ነገር መሆን አለበት ።

በቀለ ከእነዚያ መዓት ሴቶች ሁሉ አንዳቸውም ሊማርኩት አልቻሉም ። አንዷ ሞጋጋ ናት ። ሌላዋ አላጤ መሆኗ ከፊቷ ያስታውቃል ። አንዷ ደደብ ትሆንበታለች ። ጎደሎ ጎደሎ ! ያልተስተካከለ ብቻ ! ስንቱን የሴት ዐይነት አሳዩት ? ስንት ዐይነቱ ጉድ አለ ? የኛው ትውልድ ብቻ ነው ፤ የትናንቱም ትውልድ እንደዚሁ በጣጣ ፤ በጉድ የተሞላ ነበር ? ገና ተዋውቃው ከሳሎን እንደተቀመጡ ፤ ቀሚሷን ከፍ አድርጋ የጭኗን ቅርጽና ነጸብራቅ ያስመረቀችው ነበረች ። ምናልባትም ሥራ የተቀጠረችው በዚሁ ይሆናል ። ፔርሶኔሉ ልቡ እንዴት ተሰውሮበት ይሆን ? ምስኪን ! የደሞዝ ጭማሪውስ በዚያው ሳይገኝ ይቀራል - ? ከዚህ ላይ ዲሬክተሩ ወይም የክፍል ኀላፊው ድርሻውን ማግኘት አለበት ። ምናልባትም - መቼም የጾረ ፍትወት ዘመን ነው ፤ ባልም ለማጥመድ ያው የመሥሪያ ቤት መሣሪያ የሚጠቅም መስሏታል ።

መናጢው በቀለ ግን ወዲያው በነእምሮው የመጣበት « አሁን ይሆን ጭን ስንቱ መርቆታል ? » የሚል ሐሳብ ነበር ። ብዙ ሳይነጋገር ሸኘት ። ሌላዋ ደግሞ ጨዋታ ገና ከመጀመራቸው አምስት መቶ ብር ደሞዝ የምታገኝ መሆኗን ገልጣለታለች ። ደሞዟ የሚያስጐመጀው መስሏታል ። የዘመኑን የጋብቻ አዝማሚያ በመከተል ነው ። ሕይወት ራሱ በገንዘብ ሊተረጐም ምን ቀረው ? ግን በቀለ ከጋብቻ የሚጠብቀው ሀብት ቢሆን ኖሮ ፣ ባለደሞዟ ሳይሆን ፣ ባለጋሻ መሬቷና ባለቪላዋ ትበልጥበት ነበር ።

አብዛኞቹ ግን በማፈርም ይሁን ጭውነታቸውን በዝምታ ለማሳመን እንገታቸውን አቀርቅረው ጥፍራቸውን እየቀነጣጠቡ ለሚቀርብላቸው ጥያቄ ሁሉ «አዎ» «የለም» የሚል መልስ እየሰጡ የተሰናበቱ ናቸው ። ብዙ ባዩና በተዋወቀ ቍጥር ጉድለታቸው በዚያው መጠን እየጨመረ ይሄድበታል ።

ይህችኛዋም ልጃገረድ ከርሷ በፊት በምርጫ ፈተናው እየተቀመጡ ከወደቁት የተለየች አይደለችም ። ከእያንዳንዱም ፈተና በኋላ ሰውነቱ ይታወከበታል ። ተስፋቸውን ቀስቅሶ መልሶ ማኮማተር ኃጢአት ነው ። እንደ ዕቃ መገምገምም ባልተገባ ነበር ።

« ታዲያስ አልጣመችህም ? » ሲል አጎትዬው በፌዝ ጠየቀው ።

« አልቀመሰኳትም » አለ ። መልሱ ቀልድም ፣ ውስጠ ወይራም ነው ። በቀለ ከነገሩ ሁሉ ከእንጻቸውም የቅርብ ግንኙነት ለማድረግ ፈጽሞ አይሞክረውም ። ጸጸቱን ያውቀዋል ።

« ኧረ እንዲያው » አለ አጎትዬው መዳፉን ከፎቴው አግዳም ላይ እየጠበጠበ « ምን ዐይነቱን ሰጸ በለስ ብታቀምስህ ነው ወንድሜ ? »

በቀለ ቱግ አለበት ። ለምን ለቀቅ አያደርጓትም ? አልያረሰችባቸው ። « ወንድምህ ጠፍቶ እንደሆን ማር ካቶ ሂደህ ጠይቀው » ሲል አሾፈ ። በዕድሜ እኩያ ስለሆኑ በጨዋታ ይደፋፈራሉ ።

« እኮ ታዲያ እንዲህ የሚያስጨንቅህ ? ጋብቻ ባንተ አለተጀመረ » አጎትየው እነጋገሩን ለማለዘብ ሞከረ ።

« ርግጥ ! ርግጥ ! » በቀለ ሲጋራ እያቀጣጠለ ያፈዝ ጀመር ። « ጋብቻ በኔ አልተጀመረም ። ትርጓሜ ካለው አዳሜ ይጋባል ፣ ይዳበላል ልበለው ? እናንተም'ኮ አግብታችኋል ፤ ወልዳችኋል ፤ ከብዳችኋል ። ታዲያ ጭልም ሲል በየጉራው እያንፈነፋችሁ እኛኑ መጋራታችሁ አልቀረ ። የት ላይ ነው ጋብቻችሁ ? ወግ ነው ። የይስሙላ ጭውነት »

« አላበዛኸውም በቀለ ! »

« ራስክን እራቁቱ እንዳሳይህ አይደል የፈለግኸው ?» ሲል በቀለ ጠየቀና መልሶ « እንደማታየው ጋብቻ

ብዙ ዐይነት ነው ። ግማሹ ለጥቅም ይጋባል ። ሽርክና እንበለው ። ግማሹ ለሥጋ ፍትወት ይጋባል ። ስሙን የለወጠ ሽርሙጥና ነው ። ሌላው ፤ ወጉ እንዲደርሰው ብቻ በይምሰል ይኖራል ። አዝናለሁ ፤ እኔ ይህንን ሁሉ አልቀበለውም ። የማገባት ወይም የምታገባኝ በሥጋና በመንፈስ ጠቅ፡ላ የምትውጠኝ መሆን አለባት ። ታውቃለህ ? ዳሩ ምን ታውቃለህ ! በፍቅር ለፍቅር ፣ ስለፍቅር የምኖርላትና የምኖርባት ናት የኔ ሚስት » አለ ።

« አረጋዊ ነህ ፈላስፋ ? » አንትዬው ራሱን ነቀነቀ ። በቀለ ግራ ፍጡር ሆኖበታል ።

« ሁለቱንም ብሆን አያስነውርብኝም » አለ በቀለ ሲጋራውን ቡኑን እያደረገ ። ከዚያም ቀጠለና « ምነው ዛሬ ኳስ ሜዳ ሄደህ ትንሽ አትላዝንም እንዴ ? እሑድኮ ነው ። ሳንጀርጅ የትሸነፈ እንደሆን ደውልልኝ ፤ አስፕሮ ገዝቼ እቆይሃለሁ ። አሁን እኔ ትንሽ ማንበብ እፈልጋለሁ ። » ሂድልኝ ማለቱ ነበር ። መጽሐፍ ማንበቡ ግን ሲያብል ነው ።

« በቀለ ለምን አትሞክርም ? ችግሩኮ አለመሞከርህ ነው » አለ አንትዬ ሲወጣ በሩፉን በጁ ይዞ ። ከምክር ይልቅ ልመና ነበር ።

« አልሞከርኩም ትለኛለህ ? ከዚህ የበለጠ ምን ላድርግ ? » ሲል በቀለ ትካዜ በተሜነው አንደበት መለሰለት።

« ማለቴ ፤ ለማፍቀር እኮ አትሞክርም ። አስቀድመህ ልብህን ዘግተሽዋል » አንትዬው መልስ ሳይጠብቅ እጁን አወዛውዞ ሄደ ።

በቀለ ብቻውን ሲቀር ፣ ሸሚዙን ለወጠና በቁም ሣጥኑ መስታወት እየተመለከተ ክራባቱን አስተካከለ ። ከመስታወቱ ውስጥ ያለውን « እሱነቱን » ብዙ ጊዜ ዮሀል ካስተዋለው በኋላ « አንተ ምስኪን ! » ብሎ ራሱን ነቀነቀ ። አካላዊ ሰውነቱ እስከዚህም ቅር የሚያሰኘው አልነበረም ። መልከ መልካም ነው ። እሁን አሁን እያሰበ አንገቱን ይደፋ ጀመር እንጂ ፤ በዚያ ቁመቱ ፤ በዚያ የቀይ ዳማ ደም ግባቱ የሚጥል በሽታ ነበር ። በልጅነቱ ክብርዘበኛ እገባለሁ እያለ ወላጆቹን ያስቸግረውም ባለዛላው ይመለመላል ሲሉ ሰምቶ ነበር ። ሰዎች የሚነግሩት ግድለት « ትንሽ ሥጋ ብትጨምር » የሚል ብቻ ነው ። የሰው ሥጋ ይበላል፤ ፀልሙ፤ ሰውነት ፣ ሥጋ ብቻ ሆኖ ቀረ ።

በዚህም በዚያም ፣ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ ሰውነቱን እየተከየፈው ተቸግሯል፤ ራሱን «አንተ ምስኪን» እያለ ሲያዋየው የመጀመሪያ ጊዜው አይደለም ። በቀለይም እንደ አሁኑ ሴቶች ከሸኙ በኋላ ። ምናልባት ውጥቶ አንድ ሁለት መለኪያ ቢጎነጭ ይቀለዋል ። ከዚያም - ሳያስኘው አልቀረም ። ቦርሳውን አውጥቶ ገንዘቡን ቈጠረ ። ደበ

ቃል ። እዎ ! ሕይወት ይኸው ነው ። ለርሱማ ፤ ነገር ዓለሙን ቢተወው ይሻለው ነበር ። ግን የሚያስተወው አላገኘም ። ቤተ ሰቦቹ መቆሚያ ፣ መቀመጫ ያሳጡታል ። ለአሮጊት አክስቶቹ ፣ ለትልቅ እህቶቹ ከርሱ ሕይወት የሚፈልጉት ጌሾ አስጥተው ፣ ብቅል ወቅተው ፣ መንደሩን በወሬ ሲያዳምቁ ሰንብተው በሠርጉ ቀን ሽር ጉድ ማለታቸውን ነው ። « ግብዣው ቀለጠ ። ዘፈኑ ደመቀ ። ልጃችን ቄንጀ ልጅ አገባ » ከዚያ በኋላ የሚከተለው ግን እምብዛም አያስጨንቃቸውም ። በእነርሱ የዋህ አስተያየት አስጨናቂ ነገር የለበትም ። የምትቀናጣ ሚስት መልካም ዱላ ልክ ያስገባታል ። የማይበጅ ባል ራቁ ሽሮ ነው ። የተቀረው መጠበብ ሳይችግር ጤፍ ብጹር ያስኛል ።

ደግሞ የአካባቢው ይባስ ። ያላገባ ዱርዬ ነው ። ለትልቅ ኀላፊነት አይገባም ።

እዎ ፣ በዖረ ፍትወት ምክንያት የተገኙ ሦስት ማጨቶችና እንዲት ሴት በግቢው የረዳ ወይስ የተረዳ እንበል ? የአስተዳደር ችሎታውን አስመስከረ ማለት ነው ። አንዷ፣ን ከቤቱ አስቀምጦ ሌላ የሚሰርቅ ጨዋ ይባላል ። ወንዶች እርስ በርሳቸው ይሰራረቃሉ ። ወንደላጤውን የሚጠሉት የየራሳቸውን እንዳይሰርቃቸው በመፍራት ብቻ ነው ። ሴት አዳሪንስ የሚያደፋፍሩ እነርሱ ሳይሆኑ

ይቀራሉ ? በአንድ በኩል መለወጫ ናቸው ። በሌላው በኩል ደግሞ ፣ እነርሱ ባይኖሩ ወንደላጤው ምን ይበጀው ነበር ። እጥር መዝለል ነዋ !

በቀለ ኮቱን ለበሰና ገንዘቡን እንደ ገና ቈጠረው ። ሕይወት መቼም ንግድ ሆኗል ። መጠጡ ይገዛል ፤ ሌላውም ይገዛል ። የሰብአዊነት አለኝታን መርሳት ብቻ ነው ።

« ደግሞ አልሞከርከም ይለኛል !» አለ ቅርጹን በድጋሚ በመስታወቱ እየቃኘ « እግዚአብሔር ያሳያችሁ ፍቅር በመከራ ይሆናል ? ገበጣ ነው ቤት ተቈጥሮ የሚደረስበት ? በመፈቀር በደለኛ አደረጓት ። ሌላ ለማፍቀር ባለመቻሌ እንደ ጅል ቈጠሩኝ ፤ እስቲ እናንተ እማልክት ብትኖሩ ፍረዱኝ ፣ እይታችሁ ፍረዱብኝ » ።

እግር ከጣለው ሊገባ በራፉን ቈልፎ ወጣ ።

ምዕራፍ ፱ ።

የቤት ጀምበር ።

ነጻነት ተብላ ትጠራለች ። ግን ስም ብቻውን ምን ትርጓሜ አለው ? ። ጽጌ ረዳ በሌላ ስምም ቢሆን መዓዛውንና ውበቱን አይለውጥም ። ስሙ ስሜት የሚሰጠው የባቤቱ ዋጋ በቀደምትነት ሲታወቅ ነው ። በቀለ ፣ ከፀ

ሐይ በታች ለርሷ የሚበቃ ስም ፈልጎ አላገኘላትም ።
ነጻነት ፤ ቤተ ሰቦቿ ያወጡላት ስም ስለ ሆነ ፣ ብቻ በዚሁ
ዘለዓለም ሲጠራት ይኖራል ።

አዎ ! ለርሱ ተፈጥሮውን የሠረፀች ዘለዓለማዊ መን
ፈስ ናት ። በአካለ ሥጋዋ ሕይወቱን አቋርጣ ያለፈ
ችው ለአጭር ጊዜ ነበር ። ግን ምን ጊዜም የማይደበ
ዝዝ ምልክት ትታበታለች ። ተመልሶ የጥንቱን ሊሆን
ከቶ አይችልም ። እንደ ከዋክብት ግጭት የአጋጣሚ ውጤት
ነው ? ይህ ከሆነ ፣ ሕይወት ፣ ዓለም ፤ መሠረታዊ ሥርዐት
የሌላቸው የዝብርቅርቅ ግጭቶች ድምር ናቸው ማለት
ነዋ ! በአጋጣሚ ሒሳብ አንድ ጊዜ የተጋጩ ከዋክብ
ትም ድጋሚ ዕድል እስኪያፈርፅቸው ጉልቄ ዘመናት ያስ
ጠብቃል ። ሰው ደግሞ እንደ ከዋክብት / ዘለዓለማዊ
ፍጡር አይደለም ። ሰዎች ስለ ሥነ ፍጥረት ሥርዐት
ይሰብኩናል ። ሥርዐቱን ለምን በሕይወታችን ላይ እና
የውም ? ወይስ ደግሞ የርሱ ድርሻ በላይኛው አእምሮ
ተስልቶ የተከናወነ ነበር ? የመንግሥቱ ለማያት ደስታ ፣
የኋለኛው ሕይወት ፣ የፍቅር አምላክ --- ፍቅር ቅዠት
ከሆነ የፍቅር አምላክ ሕልውና በምን ይመሰከራል ?
ወይስ በሰው ነፍስ ይጫወታል ? በቅለ የፍቅርን አም
ላክ የሚያፈቅርበት ምክንያት አላገኘም ። ሳይጠይቀው
የሕይወትን ጿጋ አሳይቶ ነሣው ። በስቃዩ ለማፌዝ ?

በቀለ እነዚህን ነገሮች ሁሉ ሊመራመር በሞከረ ቍጥር
የባሰ ግራ ይገባዋል ። ባለፈው ለመኖር የሚችል ይመ
ስል መልካሙን ትዝታ መላልሶ ቢያጠነጥን ይሻለዋል ።
ስንት ጊዜ አጠነጠነው ? ሁል ጊዜም የሚነሣው ከመጀ
መሪያው ቀን ነው ። ስቀቀኑ ሲያይልበት « ጥፋት እንዳለ
ብኝ ይቅርታ ፤ ንገሪኝ ምንድነው ትዝታ » እያለ ያንጐ
ራጕራል ። ግንኙነታቸው ወይም የሕይወታቸው ግጭት
አስደናቂ ተአምር ዐይነት አልነበረም ። ፈተት ያለ የመ
ሰከረም ሰኞ ጧት ነበር ። ቢሞትም አይረሳው ። ቢሮው
ውስጥ ገብቶ ጥቂት ሲሠራ እንደ ቄየ ወረቀት የሚ
ቈራርጥበት መቀስ አስፈለገውና ወደ ባልንጀራው ክፍል
ሄደ ። የተጋጩት ያን ጊዜ ነው ። በክፍሉ ውስጥ ሌላ
ሰው አልነበረም ። ከታይፑ ላይ ዘርግታ ጋዜጣ ታነብ
ነበር ። እንደ ዋዛ አንድ ጊዜ ቀና ብላ መልሳ አቀረቀ
ረች ። ለቅጽበት ብቻ ነው ያያት ። ግን እንደ አንድ
ነገር ሰውነቱ ሲለወጥ ተሰማው ። የመጣበትን መቀስ
ትቶ የወረቀት መስፊያ ይዞ እየተደናበረ ወጣ ።

«ማነች እርሷ ? » ሲል ከውጭ ተላላኪውን ጠየቀው።

« አዲሷ ጸሐፊ ናት » አለው ። ሌላ ምን ልትሆን
ትችላለች ? አዲስ ጸሐፊ መቀጠሩን ያውቅ ነበር ። ስሞ
ኑን ልጃ ገረዶች እየተመላለሱ ሲፈተኑ እርሱም አንዲት
ልጅ አስፈትኖ ነበር ።

ከቢሮው ገብቶ ሲቀመጥ « ቡዶች ! ከየት አባታቸው አገኟት ? » ሲል በሆዱ አምቷል ። ከተዋወቁ በኋላም ስለ አቀማጠሯ « አሁን ማ- ይሙት በፈተና ከሁሉ በል ጠሽ ነው ? » ብሎ ሲያሟውታት ፤

« በቄንጥ ነዋ ! ብቻ ተጠንቅቀው ያረሙልኝ ወይም ያረሙብኝ አይመስለኝም » ። « እንኳን ግዴለም ። ለዚህ ጊዜ ብቻ ይቅርታ አድርገንላቸዋል » እየተባባሉ በመቀ ለድ ተሣሥቀውበታል ።

እንደ ሌሎቹ በሩቅ ለመተዋወቅ ረጅም ጊዜ አል ወሰደበትም ። ያንኑ ቀን ስሟን ያዘ ። ቢሮዋቸው ጐን ለጐን ነበርና እርሷም ብትሆን ፤ የሥራ ጓደኞቹ ከየትም ሆነው « በቀለ - በቄ » እያሉ ሲጠሩት ሳትሰማ አልቀ ረችም ።

ቁም ነገር መጫወት ይወዳል ። ሲፈልግ ቀልድም አይጠፋውም ። ግን ከጓደኞቹ መካከል ስንኳ የቤት ፣ የፓርቲ ፣ የግብረ ሥጋ ጨዋታ የተነሣ እንደ ሆን ከቡ ድኑ ውጭ ይሆናል ። በሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ሳለ አንዳንድ የዳንስ ውዝዋዜዎች አጥንቶ ነበር ። ሥራ ይዞ ፣ ደሞዝ አግኝቶ እንደ ልቡ ለመጨፈር በሚችልበት ጊዜ ግን ያንንም ረስቶታል ።

መቼም ለኛ ጧት የመሥሪያ ቤቱ ጉረምሶች ሥራ ስለ ቤት ጨዋታ ነው ።

« የሳምንቱ መጨረሻ እንዴት ነበር ? » ሲል አንዱ ይጠይቃል ።

« ተወኝ ! ግሩም ነበር ። እንትናን ታውቃት የለም እንዴ ? አንድ ቀን አሳይችሃለሁ ። ተወኝ ገላ አላት » ብሎ ሌላው ይመልሳል ።

« እኔስ አንዲት ነፍራቃ አምቦ ይዠ ሂጄ ስትነፋ ረቅብኝ ዋለች »

« እኔስ ፍራንክ አልነበረኝም ሲኒማ ገባኋት » ብሎ ሦስተኛው ያማርራል ። ባንደኛው ቢሮ ተሰብስበው ሁሉም ጀብዱን ወይም በደሉን ይተርካል ።

« በቄስ ! » ይላል አንደኛው በማፌዝ ።

« ቤተ- ክርስቲያን ሱባኤ ገብቶ ነበራ !» ሲል ሌላው ያዳንቃል ። አንዴ ሲዛበቁበት ተነጥሎ ቢሮው ውስጥ ይዘጋል ። እርሱም ብቻውን ይሥቅባቸዋል - ምን ጊዜ ነው አድገው ቁም ነገር የሚያወጉት ?

ከሴቶችም ጋራ ከዚህ የተሻለ ግንኙነት አልነበረውም።

በጠቅላይ ግዛቱ የመጀመሪያ ደረጃ በኋላም በአ ዲስ አበባ የሁለተኛ ደረጃ አብረው በክፍሉ ውስጥ የተ ቀመጡ ብዙ ልጃ - ገረዶች ያውቃል ። ግን ከአንዳቸ ውም ጋራ የቅርብ ግንኙነት አላበጀም ነበር ።

በኋላም ሥራ ይዞ በአጋጣሚ መንገድ ላይ ሲያገኛ ቸው በተራ ሰላምታ ልውውጥ ይሸኛቸዋል ።

« ኦ ! እንደምነሽ ? » ይላል ።

« እግዚአብሔር ይመስገን ! »

« ጤናሽስ ? »

« በጣም ደኅና ነኝ »

« እሺ በይ እስቲ ! አሁንማ መጠያየቅም ቀረ ! » ከአውቶሞቢሉ ሳይወርድ እጁን ይሰጣል ።

ከዚህም የተነሣ አብረውት በተማሩት ልጃ—ገረዶች መካከል ስሙ በቁልምጫ ተወስቶ አያውቅም ።

« ብጥስጥስ አላለብኝም እንዴ ! » ትላለች አንዷ ።

« እባክሽ ተዪው አጋጣሚ አነጣውና ! » ትላለች ሌላዋ ።

« አይ — ቲንክ አንድ ጉድለት አለበት መሰለኝ » ስትል ሦስተኛዋ በማሰብ ጣቷን ትነክሳለች ።

« ልጆች ! የሴት ዐይነ ጥላ ይዞታል ። » ከብዙ ጊዜ በኋላ ብዙዎቹ የሚያውቁት ልጃ—ገረዶች ይህንን እምነት ሳያጸድቁበት አልቀሩም ።

ግን ዐይነ ጥላ የሚባል ነገር ቢኖር በቀለ የሴትም ሆነ የወንድ ዐይነ ጥላ አልነበረበትም ። አካሉ ሙሉ ፤ አእምሮውም ትክክለኛ ወጣት ነው ። እርግጥ ስለ ሴት እምብዛም አያስብም ። ስለ ሥራው ፤ ስለ ሕይወት ትርጓሜ ፤ ስለ ሀገሩ ዕድል ሌላም ብዙ ብዙ የሚያስበው ነገር አለ ። ካለጊዜው ያረጀ ጐልማሳ ነበር ። ከዚህም

በተቀር ዘወትር በሚሰማው ሐሜት አስተያየቱ ተረት ተም ይሁን በትክክለኛ ምርምር ፈልጎ ፤ ዋጋና ግምት የሚሰጣት ሴት አላገኘም ። ሁሉም ከሚጠብቀው ደረጃ በታች ይሆኑበታል ። ምናልባት ራሱን ከፍ አድርጎ ስለሚገምት ይሆናል ። ትዕቢተኛ አይደለም ። ግን የተፈጥሮ ኵራት አለው ። እንደማንኛውም ጤነኛ ጾታዊ ፍጡር አልፎ አልፎ ፍትወተ ሥጋ ሲነሣበት ከዚሁ ሙያትኞች ይወጣዋል ። ይህም ሲሆን በአድራጎቱ እየተጸየፈ ነው ።

ከመቅጽበት ዐይኑ ሲያርፍባት የሚፈልገውን ፅቃ የምታሳስት ልጅ እነሆ በድንገት ወረደችለት ። በአካል ቅርብ ናት ። ከክፍሉ ሠራተኞች ጋራ ትጨዋወታለች ። እርሱም አብሮ ይጨዋወታል ። አንዳንዶቹ ጓደኞቹም ገና ከመጀመሪያው ሳምንት አንሥቶ ! « ንጊንትን እኔ ነኝ የማገባት ። በሞቴ እንጋባ ! » እያሉ መዳራት ጀመሩ ። በቀልዳቸው አብሮ ይሥቃል ። ግን ሆዱ እየተኮሚተረበት ነው ። እርሱ ለርሷ የተለየ ፤ እርሷ ለርሱ የተለየች መሆኗን እንዴት አድርጎ ይከሥትላት ? ችግር ነበር ። ከሌሎቹ ነጥላ ልትገምተው አትችልም ። ሁሉም አተኰረው ያዩዋታል ። ልዩነቱ የርሱ ዐይን መነጥር ስለተንጠለጠለበት ብቻ ነው ። ሁሉም ከሌሎቹ ልጃ—ገረዶች ጋራ ይዳለቃሉ ። እርሷስ ከነርሱ መለየቷ በምን ይሰማታል ?

« እስቲ ቴሌፎኑን አዙሪልኝ ! »

« አንድ ፖስታ ላገኝ እችላለሁ ? »

« ጊዜ እንዳለሽ ይህችን ብትመችልኝ · · »

« እንትና የት ሄደ ? » — ምክንያት እየፈጠረና እየፈለገ ወደ ጓደኞቹ ወደ ነጻነት ቢሮ መመላለስ አዘወተረ ፤ ግን ምልልሱ ምንም ያህል አላቀረበውም ። ከቢሮው ተቀምጦ ፣ ሌሎቹ በቀልዳቸው ሲያሥቋትና ሲያውካኩ እየሰማ ጣቱን ይነክሳል ።

« ሁሉንም በጅምላ ነው የሚገምቱት ? ምናምንቴዎች ! » ይላል ብቻውን ።

አንድ ቀን ዕድል ጣለለት ። በስድስት ሰዓት ገደማ ላይ የአዲስ አበባው የመስከረም ሰማይ መጥቆር ጀመረና ለሰባት ሩብ ጉዳይ ሲሆን ከረጢቱ ተፈታ ። የሆድ ነገር ነውና አንዱ ባለመኪና ሽመልስ ፣ ወረቀት ከጭንቅላቱ ላይ ደፍቶ ዘሎ ገባና አስነሥቶ ተፈተለከ ። ታደሰም መላጣውን በኮቱ ከድኖ አመለጠ ። በቀለ ግን ሲጋራውን እያቀጣጠለ በቢሮው ውስጥ ሲንቈራጠጥ ቈየ ። ሰባት ሰዓት ከሩብ ላይ ሰማዩ ገለጥ ቢልም ዝናሙ አላባራም ነበር ።

« ልጆች ይህ ዝናም አልተጨማለቀብንም ? » አለ በቀለ ወደ ሌላው ክፍል ገብቶ « መቼስ ጠማችንን አንውል ። ከኔ ጋር ሊዋብ የሚፈልግ አለ ? »

« እየ በቁ ! ካላንት ማን አለን » አለና ተሾመ የተባለው አቀላመጠው ። ነጻነት የዝናሙን ፕላስቲክ ታጠልቅ ነበር ። ወንዶቹ እየተንደረደሩ ሲወጡ አንደኛው ዘወር አለና « ነዪ እንጂ » ሲል ጠራት ።

የተቀመጠችው ከኋለኛው ወንበር ነበር ። በመስታወቱ በኩል አያት ። እርሷም አይታው እንዳላየች መሰለች ። ሌሎችን ፣ በየተራ ጉዊዶና ቤልትራሜ ጣላቸውና በመጨረሻ ሁለቱ ብቻ ቀሩ ።

« የት ነው ቤትሽ ? » አለና ጠየቃት ።

« አይ ! እኔ ከዚሁ እወርዳለሁ» ብላ መለሰችለት ።

« የት — ነው እኮ ? » ደገመና ጠየቃት ።

« ሾላ ነው ። ብቻ ግዴለም በአውቶቡስ ? ሄዳለሁ ሾላ » አለች ።

እሽታዋን ሳይጠብቅ የሾላውን አውቶቡሱ መቆሚያ አለፈና ጕዞውን ቀጠለ ። በጕዞአቸው ላይም ሊያጫውታት ሞከረ ። ግን ሰውነቱ ተቅበጥብጦ ስለ ነበር እምብዛም አልሆነለትም ።

« ታዲያ ሥራው ተስማማሽ ? »

« ምንም አይል »

« አይዞሽ ትለምጅዋለሽ ። ለምን ትምህርትሽን አቋረጥሽ ? »

« እንዲሁ » ትከሻዋን ነቅነቅ አደረገች ።

« ትምህርት ይበልጥ ነበር ። ግን ሥራም ቢሆን አይከፋም ። »

ልቡ ሲሙቱ የአዲስ አበባን ሕዝብ የሚያስከትት መሰለው ። ግን በጨዋታው ብዙም ሳይቀርብ ድንገቱ « ከዚያ ላይ ነው የምወርደው » አለችው አንድ ተገን ጣይ መንገድ እያሳየች ።

« ቅርብ ኖሯል » አለ ቶሎ በመድረሱ ቅር እየተሰኘ « የትኛው ነው እርሱ ? »

« ትንሽ ገባ ይላል ብቻ ከዚህ በግሬ እሄዳለሁ » አለችና ለመውጣት ተሰናዳች ።

« መኪና ያስገባ የለም ? » ሲል ጠየቃት ።

« ማስገባትስ ያስገባል ። ግን ግዴለም ። »

« ጭቃ ነው ። በሀገራችንም ሲተረት ከጾደቁ አይቀር - - » ፀረፍተ ነገሩን ሳይጨርስ በሆዱ ተቈረቈረ ። ካልታጣው ቃልድ ብልግናውን ምን አስለደፈው ?

« እግዚአብሔር ይስጥልኝ » ብላ አመሰገነችው ከመኪናው ስትወርድ ።

« ምንም አይደል » ሲል መለሰላት ።

« በጣም ነው ያስቸገርኩት »

ይህንን ያሀል ትሕትና ያስፈልጋል ? ብሎ አሰበ ።

ከቤቷ አድርሶ ሲመለስ እሱነቱ በዚህ ዝቅተኛ ዓለም ውስጥ ፣ በዚያ የሚርዥዥው ትራፊክ ፣ የሚተርመስ ሙስ ሕዝብ መካከል አልነበረም ። በአንድ የማያውቀው ዓለም ውስጥ የተንሳፈፈ መሰለው ። አሁንም — አሁንም በመኪናው መስታወት በኩል ከራሱ ጋራ እየተፋጠጠ « እሺ በቂ ምን ይመስልሃል ? ተቀፈደድክ ። ታዲያ ምን ትሻለህ ? » እያለ ብቻውን ይጫወታል ። ግን ባርነት መግባቱ አልቈጨውም ። በማንኛውም ዐይነት ነጻነት ያስ እያለው የሚለውጠው ምርጫ ነበር ። ጭንጩ በስውር ጉጠት ወደ ጆሮ ግንዱ የተለጠጠ ይመስል ጥርሱን ለመስከረም ፀሐይ እንዳሰጣ ሆቴል ቤት ደረሰ ። ምግብ አላሰኘውም ነበር ። መብላት ፣ መጠጣት ፣ ምግቡ ባንድ በር ገብቶ ፣ ተለውጦ በሌላ በር ይወጣል ። አንዱን እንወደዋለን ። ሌላውን እንጠየፈዋለን ። እውነተኛው ሕይወት ይህ ነው ? በጣም ሳይበስል ከነደሙ ተጠብሶ ከፊቱ ላይ የተቀመጠውን ቢስቴክ ሲመለከት « ምግብማ ሞልቷል » የሚለው ዘፈን በአሳቡ መጣበት « ዘወትር ብበላ ብጠጣ ምንድን ነው ፣ በእህል ብቻ አልኖርም ሕይወቴ ፍቅር ነው » በሆዱ ያንጐራጕር ጀመር ።

በሆቴሉ ውስጥ አንድ ሐያ ያህል ተመጋቢዎች ነበሩ ። በዮቹ « እስፓጌቲ ሱጎቦለኛ ፣ አሮስቶ ቢቴሎ ! » እያሉ ላንቃቸው እስኪነቃ ሲጮሁ የሁሉን ሆድ ድምር አቤቱታ የሚያሰሙ ይመስላል ። ስንቱ ነው

በሆዱ ለሆዱ የሚኖረው ? ስንቱስ ነው ምግቡ የሚሰማ
ማው ? ሲል በቀለ አሰበ ። የሰው ስሜት በአበላሉ የሚ
ገለጽ ከሆነ ብዙ ዐይነት ሥዕል አለ ። ከአጠገቡ ጠረ
ጴዛ ላይ የተቀመጠው ጒልማሳ ፣ ችግሩን ፣ ጣጣውን በዓ
ለም ላይ የጠላውን ነገር ሁሉ በሆዱ ውስጥ ለመቅበር
የሚፈልግ ይመስል ግንባሩን አኰፋትሮ እስፓጌቲውን
እየጠቀለለ ወደ ጒሮሮው ይሰገስገዋል ። ራቅ ብሎ አንድ
ሌላ ወጣት ጉማጇን ሥጋ እንደ ጠላት ይቈራርጠዋል ።
በስሜቱ ማንን እየተበቀለ ይሆን ? ብቻቸውን ያቀረቀሩ
አንድ ጠና ያሉ ሰውዬ የዓሣ እሾህ ይለቅማሉ ። ምን
አለፋቸው ? ሰው ፤ ሆነ ብሎ ከእሾህ ጋራ ምን አታገለው ?
አራት ዘመናውያን ዛላዎች በአንድ ጠረጴዛ ዙሪያ ጨዋ
ታውንና ሾርባውን ፣ ቢራውን እያቀላቀሉ ያወርዱታል ።
ይገርማል ! አለ በቀለ በሆዱ ፤ ሾርባም መለቃለቂያ ያስ
ፈልገዋል ? ለእነዚህ ጒልማሶች የሕይወት ጣዕም በዚያ
ሣሕን ሾርባና በዚያ ብርጭቆ ቢራ ብቻ ተቀምጧል
ማለት ነው ። አንዱ ማዕዘኑን ይዞ በአስደናቂ ጥንቃቄ
ሙዝ ይልጣል ። እያያዙ ጥበብ አለበት ። የበቀለ አስተ
ያየት ግን በተለይ ያረፈው በሁለት ፍቅረኞች ላይ
ነበር ። በዚህ የቅባትና የክብካቤ ዘመን ፊት ዕድሜን
የሚነግር ከሆነ ልጅቱ ወደ ዐሥራ ዘጠኝ ፣ ወጣቱ ወደ
ሐያ ስምንት ዓመት እንደሚሆናቸው ገመተ ። አንገታ

ቸውን አቀርቅረው ይንሾካሾካሉ ። በእያንዳንዱ ዐረፍተ
ነገር ፈገግ እያሉ ይተያያሉ ። ለእነዚህ ፍቅረኞች ከፊ
ታቸው የተደረደረው ድንችና ሥጋ ፣ ትርፍ ነገር ነው ።
እርሱስ ሙቼ ይሆን ከነጸነት ፊት እንደዚህ ቁጭ ብሎ
የሚጫወቱት ? መንፈሱ ተራበ ። ሆዱ ግን ለምግብ አል
ጓጓም ።

« አልጣፈጠዎትም እንዴ ? » ብሎ ቦዩ ጠየቀው ።
ከሳሕኑ ላይ እንዳለ የቀረውን ምግብ እየተመለከተና
ሒሳቡን እያነሣ ፤

« የለም ! ጥሩ ነበር » አለ በቀለ ። አለመከፋቱንም
ለመግለጥ ስሙኒ ጉርሻ ሰጥቶት ወጣ ። አውቶቡስ ስት
ጠብቅ እንደሚያገኛት በመገመት በዘጠኝ ሰዓት ላይ
ሂዶ ሊያመጣት አስቦ ነበር ። ግን በቅሌት ትታዘበኛ
ለች ብሎ ተወው ።

የአዲስ አበባ ዝናም የሕይወት ዕድሉን የሚወስን
ሆኖ በቀለ የተሰማው በዚያን ጊዜ ነበር ። እንደማንኛ
ውም ከተማ አደግ ወጣት ቢዘንም ባይዘንም ደንታ አል
ነበረውም ። እንዲያውም ከዚያ በፊት ዝናም ባካፋ
ቍጥር ጥላ ሳይዙ አውቶቡስ ለሚጠብቁት ፤ መንገድ
ዳር ይዘው ሲጓዙ የጐርፍ ውሃ ለሚረጫቸው መንገደ
ኞች ከፉኛ ያዝን ነበር ። አሁን ግን ዝናም አስፈለገው ።
« በሏ ልጆች ! ሙቼስ እንደፈረደብኝ » በማለት ነጸነትን

ለማድረስ ፤ ለመቅረብ እንዲችል መዝነብ ነበረበት ።
ይሀ የሱ ፍላጎት ነው ። ተፈጥሮ ደግሞ የራሱን ሥር
ዐት ይከተላል ። ሁለቱ ዘወትር አልተባበሩም ። ብቻ አንድ
ቀን ጥሩ ዘነበለት ።

የጀመረው በዐሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ከቢሮ ከመው
ጣታቸው ትንሽ ቀደም ብሎ ነበር ። የምኒልክን ሆስፒታል
አልፈው ወደ እንግሊዝ በር ሲጠጉ መዓቱን ያወርደው ገባ።
የመሰከረሙ ዝናም እንደ ጥይት መኪናውን በኀይል
ይመታዋል ። አስፋልቱ መንገድና የእግረኛው መተላለ
ፊያ በጐርፍ ተጥለቅልቆ ፤ ዝናሙ ነጐድጓድ እየደባለቀ
ትልቁ መሳፍርት እንደ ሌለው ጅራፍ ወደ ታች ሲወረ
ወር ፥ ሰማይ ተቄጥቶ መሬትን የሚገርፍ ይመስል ነበር ።
የሚንቀሳቀስም እግረኛ የለም ። አንዳንድ ሰዎች በየዛኒጋ
ባው ተዛነብ ተጠግተዋል ። ብዙ ተሽከርካሪዎች አይ
ተላለፉም ። ጐርፉን እየሠነጠቁ ያዘግሙ የነበሩት ጥቂት
አውቶሞቢሎችም በመጨረሻ የመንገዱን ከፈፍ እየያዙ
ቆሙ ።

« አቤት ጌታዬ መዓቱን አላወረደውም እንዴ ! »
አለ በቀለ ። ፍሬን ይዞ ማርሹን አወለቀና ሞተሩን
አጥፍቶ ተዝናንቶ ተቀመጠ ። ምሽቱ ድግዝግዝ ብሏል ።
የቀረውንም ብርሃን የዝናሙና የጭፍናው ግድግዳ ጋር
ዶት ከውጭ በኩል ከጥቂት ሜትር ርቀት በላይ ምንም

ነገር አይታይም ። ከውስጥ በኩል የአውቶሞቢሉ መስ
ታወት በትንፋሻቸው መወለብ ጀምሯል ። ሙቀት ይሰ
ማል ። ዝናሙ የአውቶሞቢሏን ጣራ ሲደበድበው ጩኸቱ
ጆሮ ያደነቍራል ። በዚህ የተፈጥሮ ማዕበል መካከል የበ
ቀለ መንፈስ ፍጹም ጸጥታና እርጋታ ተሰማው ። ሰማይ
ተገርድሶ ቢወድቅ ደንታ አልነበረውም ። ከውጪኛው
ዓለም በመጋረድ እንደዚህ ሲቀራረቡ የመጀመሪያ
ጊዜው ነበር ።

ከጥቂት ጸጥታ በኋላ ነጻነት « እጭ እቴ ! ምን መከራ
ነው እባካችሁ » አለችና አገጯን በመዳፏ አስደግፋ
አቀረቀረች ። በኤሌትሪኩ መብራትና ከምሽቱ ወጋገን
ድብዝዝ ብሎ በገባው ብርሃን የፊቷን ቅርጽ አተኵሮ
አስተዋለው ። ውበቷ የት ላይ እንደ ሆነ ለማወቅ መሞ
ከሩ ነበር ። ግን ይህ ነው ብሎ መጠቆም አልቻለም ።
ጐረድ ያለው አፍንጫዋ ? ወደ ጠይምነት መለስ ያለው
ደም ግባቷ ? ደጐስ ያለው ከንፈር ? ፊቷ ከበድ ያለ
ነው ? ወይስ ከቆዳ በታች የሠረጸ ውበት ነው ? — እኔ
አላውቅም ። የቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ ቴያትር የቁንጅና
ውድድር ዳኞች ምሥጢሩን ይንገሩኝ አለ በሆዱ ። እነ
ርሱ በሜትር ነው የሚለኩት ። የጣቷን ቀለበት ያየው ያን
ጊዜ ነው ። የመጥፎ ዕድል ጨለማ ኮከብ መስሎ ታየው ።

« ቀለበት አስረሻል እንዴ ? » ሲል ጠየቃት ።

« አይ ! የሰው ነው ። ወርቅ ሠሪ ቤት ወስጄ ላስጠ
ብበው ነው » አለችና እንደ ዋዛ እጅዋን ቀና አድርጋ
ቀለበቱን አሻሸችው ። መልሷን አላመነም ። በጣቷ ተለ
ክቶ መሠራቱ ያስታውቃል ። በተቻለ መጠን ሽምቅቅ
ብላ ተቀመጠችና በርሷ በኩል ውጪውን ትመለከት
ጀመር ። ፍርሀት ነው ? ዐይነ አፋርነት ?

« አልበዛም እትየ ! » አላት በሆዱ ።

« አሁን ብስማትስ ? — ወይድ ርኩስ ! » ብሎ ራሱን
ሲደበው ። « እወድሻለሁ ብላትስ ? ቅሌት ነው ። ታሾፍብ
ኛለች » ሲል አሰበ ። ፍቅር በረከሰበት ፤ ሴት በቁና በሚ
ሰፈርበት ዘመን ከልብ ፍቅር ይዞኛል ማለት ጅል እያ
ስመስልም ? እውነት ነጻነት ፍቅር ይዞኛል ካንቺ ! እር
ሱን ተወው ! ጉረኛ ! ነጽየ የኔ ናት ! እውን ነጹ ?» ይባባ
ላሉ ሌሎቹ የቢሮው ጒረምሶች ።

ብዙ ቈይተው በመጨረሻ « ነፃነት » አለ በጣም
በለሰለሰ አንደበት ። አነጋገሩ ፡ ጥሪ ፡ ጥያቄም ልመናም
ዐይነት ነበር ።

ከሐሳብ እንቅልፍ ድንገት የተቀሰቀሰች ይመስል
ወደርሱ ፊቷን መለስ አደረገች ። « አቤት ምንድነው ? »
ብላ ጠየቀች ። የርሷም ድምፅ ደከም ያለ ነበር ። የጥሪ
መልስ እንጂ ጥያቄ አልነበረም ።

« ምንም አይደል » አለና አውቶሞቢሏን አስነሥቶ
መንገዳቸውን ቀጠሉ ። እንዳስተያየቷ ጭንቀቱ የገባት
መሰለው ። አንዳንድ ጊዜ-ኮ ዝምታም ብዙ ይናገራል ።
ስሚን ጠርቶ ምንም አይደል ሲል ሊገልጸው ያልቻለ
ነገር መኖሩ ያስታውቅ ነበር ። ምንም እንኳ ሁለቱም
በግልጽ ባይጨዋወቱትም በመካከላቸው የሐሳብ ግን
ኙነት የተመሠረተው በዚያን ጊዜ ነው ።

ፊተት ያለ ምሽት ነበር ። ቀላል አየር ይነፍሳል ።
ጀምበሯ ጠልቃለች ። ብቻ በምዕራብ በኩል ሰማዩን ድብ
ዝዝ ያለ ቅላት እንደ ሸፈነው ነው ። በቀለና ነጻነት ከእ
ንጦጦ ጋራ ላይ ከአውቶሞቢል ውስጥ ሆነው አዲስ
አበባን ቍልቍል ይመለከታሉ ። በሩቁ የቦሌ አውሮፕ
ላን ማረፊያ ከምልክቱና ከመብራቱ ጋራ እሳት የተለቀ
ቀበት መንደር ይመስል ሲንቦገቦግ ይታያል ። ከመካ
ከል የአፍሪቃ አዳራሽ ከግርማው ጋራ ጐላ ብሎ ይታ
ያል ። የጊዮርጊስን ቤተ ክርስቲያን ፡ ፒያሳን ፡ አዲሱ ከተ
ማን በአቅራቢያ መለየት ይቻላል ። ሌላው ተንቀሳ
ቃሽ ዝርዝር ነገር ግን በርቀትና በጨለማ ተሸፍኗል ።
አዲስ አበባ ስንቱን ጉድ በሆድ ዕቃው ይዞታል ? ሃምሳ
ሺሕ ሴትኛ አዳሪዎች ፡ ሐያ ሺሕ መጠጥ ቤቶች ፡ ስንቱ
ይሰክራል ? ስንቱ ለማኝ በዐደባባይ ወድቋል ? እነዚያ
ደሳሳ ጐጆዎች ሁሉ በዚህ ጊዜ አይታዩም ። አዲስ

አበባ በምሽት እንጦጦ ላይ የሚያስደንቅ አንጸባራቂ ውበት አላት ። ከዋክብቶች የረገፉበት ሜዳ ትመስላለች ። ሙሉዋ ጨረቃም እንደ በቀለና እንደ ነጻነት አዲስ አበባን ቍልቍል የምትመለከት ትመስላለች ። ለፍቅረኞች ወይም ለአፍቃሪዎች ለመሣቅም ፡ ለማልቀስም ተስማሚ ጊዜ ነበር ።

« ግሩም ነው እንዴት ያምራል ! » አለች ነጻነት በአድናቆት ።

« ልጅ ሆኜ የማደንቃትና የማፈቅራት ፣ ከድንጋይ ላይም ተኰልቼ ሳስተውላት የማመሽ ያችን ጨረቃ ነበር ። » በቀለ በጣቱ ጠቆመ « ዛሬ ደግሞ » አለና ፊቷን በእጁ ወደርሱ መልሶ « አይቼ የማልጠግባት የኔ ጨረቃ » ፈዞ አስተዋላት ።

« ምንድን ነው ሰውን እንደዚህ ማየት ! » አለች በቀልድ ቍጣ ግንባሯን ኮፍተር አድርጋ « ሰው ቢያዩት ዝንጀሮ ነው ። »

« አላውቅም » አለ በቀለ አሁንም ዐይኑን ከፊቷ ሳያጥፍ « የጨረቃ ውበት የት ላይ ነው ? የአንቺም እንደዚሁ ነው ነጻነት ። ደግሞ የሚገርመኝ ነገር አለ ። ይህንን ያህል ሳፈቅርሽ ፍትወተ ሥጋ አያቅበጠብጠኝም ። ሳይሽ በአቅራቢያሽ ስሆን ብቻ አንድ ዐይነት የመንፈስ እርካታ ይሰማኛል ። »

አንገቷን ደፋ አድርጋ ከአዳመጠችው በኋላ ገጥታዋ ወደ ትካዜ ተለወጠ ። ትንሽ ቈይቶ በዐይኗ ዕንባ ችፍፍ አለ ።

« ምን ሆንሽ ነጻነት ? » ሲል ጠየቃት ።

« ምንም » አለችው አንገቷን እንደ ደፋች ።

በተረብና በጨዋታ ሊያሣሥቃት ሞከረ ። ግን አልሆነለትም ። በመጨረሻ መቻል ቢያቅተው «እኮ ምን ሆነሻል ? » ሲል ምርር አድርጎ ጠየቃት ።

« ምንም አልሆንኩ አልኩህ ! » አነጋገርዋ ቈጣ ያለ ነበር ።

በቀለ ሲጋራ አወጣና አቀጣጠለ ። « የማየውን ነገር ብታስተባብይኝ አይገባኝም » እራሱን ነቀነቀ ። «ነጻነት — ነጻነት ። አስከፋሁሽ ? አስቸገርኩሽ ? ይታወቀኛል ፤ መንቻካ አፍቃሪ ነኝ ። » ከርስዋ ሳይሆን ከአሳቡ ጋራ የሚነጋገር ይመስል ነበር ።

« ለምን የባሰውን ታሠቃየኛለህ ! አንተ ምን በደልከኝ አልኩህ » ከትከሻው ላይ ተደግፋ ዕንባዋን ታዝረከርከው ጀመር ። ከዚያም መሐረሟን አውጥታ ጠራረገችና ቀና ብላ ፊቱን በጥያቄ እየቃኘች « እንደ ሌሎቹ ብትሆን ግዴለኝም ነበረ በቀለ ። ግን ልዩ ስለ ሆንክ

እውነት አትመስለኝም ። ይህ ግሩም ፍቅራችን ቅዠት እንዳይሆን በጣም እፈራለሁ ። አንዳንድ ጊዜ ለመሸሽም የቃጣሁበት ጊዜ አለ ። ውብ መሆኑ ብቻ በጣም ያስ ጨንቀኛል ። ጥሩ ሕልም አይቶ ሲነቁ ከመሳቀቅ ፥ ከነጭራሹ አለማለም ይሻላል ። በቅዬ ! » በዐይኗ ተማ ጠነችው ።

ጭንቀቷ ገባው ። « ግን-ኮ ውብ መሆኑን ካወቅን ይኸው ይበቃል ነጻነት ! » እነጋገሩ እሹሩሩ ነበር « ይህ የምናየው አዲስ አበባ እውነት ነው ። ዳስሽኝ ፥ ጨብ ጭኝ - - - እኔ እውነት ነኝ - - - አንቺም እውነት ነሽ ፤ ቅዠትስ ፤ ቅዠት ይሆናል ብለሽ ማሰብሽ ነው » አላት ።

« ውበቱን -ኮ እኛ ነን የፈጠርነው »

« እኛ የፈጠርነው ዓለም ውብ ከሆነ ሌላ ምን ፈለ ግን ? ሌላው የፈለገውን ይሁን ! » ሳይነጋገሩ እንደዚሁ ለብዙ ጊዜ ተቀመጡ ። ከዚያም ጭንቅላታቸውን አንተ ራርሰው ራሳቸው በፈጠሩት ዓለም ውስጥ ረክተው በቀ ስታ አነዳድ ወደ ከተማ ተመለሱ ። የራሳቸው ዓለም ከሌ ላው ሊከልላቸው እንደማይችል አላሰቡም ። ወይም በቀለ ሊያስበው አልፈለገም ነበር ።

ምዕራፍ ፫ ።

የ ቢ ሮ ጭ ጋ ግ ።

በቀለና ነፃነት በራሳቸው ዓለም ውስጥ ተከልለው ለመኖር አለመቻላቸውን ለመገንዘብ ረጅም ጊዜ አል ፈጀባቸውም ። በመሥሪያ ቤቱ ውስጥ አምስት “ ልጃ ገረድ ” ጸሐፊዎችና ዐሥራ አራት ወንድ ሠራተኞች ነበሩ። ከጥቂቶች ሽማግሌዎችና አዛውንት ባለትዳሮች በተቀር ሁሉም ጐልማሶችና ኮረዶች ናቸው ። ከቢሮ ጸሐፊ ሌላም የሚፈለግ ሙያ አለ—ሴትነት ። በእንደዚህ ያለ አካባቢ ውስጥ ቁርሾ መፈጠሩ የማይቀር ነው ። ሴቶች በቀላሉ ይኳረፋሉ ። ወንዶቹ ቱግ ቱግ ይልባቸዋል ። አሉባል ታው ሽሙጡ ፤ በዚያው ልክ ነው ። በበቀለ መሥሪያ ቤት ነገሩ እስከዚህ የናረ መስሎ ባይታይም አልፎ አልፎ ጸጥታው ይደፈርስ ነው ።

በቀለ ቁልቢ ደርሶ በተመለሰ በሦስት—ስለት አልነ በረውም—ሦስት ከሚኒስቴሩ መሥሪያ ቤት የተመረጡ ሹማምንት ፥ የክፍሉ የበላይ ሹም አቶ ጢፌና እርሱ የዘ ገየንና የዓለሙን ጠብ ለመመልከት ከሰዓት በኋላ ኮሚቴ

ተቀመጡ ። ለኮሚቴው የተመረጠበት ምክንያት መጀመሪያ አልገባውም ነበር ።

አቶ ጢፌ መነጽራቸውን አስተካከሉና ፋይላቸውን ያገላብጡ ጀመር ። « እንደምታውቂት » አሉ « ዘገየ ከሆስፒታል ገና አልወጣም ። ቍስሉ ብርቱ ነው ተብሏል ። ዓለሙ ለጊዜው በዋስ ቢለቀቅም ዘገየ ፍርድ ቤት መሄዱ አይቀርም ። ከሁሉም የሚከፋው የመሥሪያ ቤታችን ስም መጥፋት ነው ። ቢቻል እንዲታረቁ እና ደርጋለን ። ባይቻልም ወደ ፊት በመሥሪያ ቤታችን ውስጥ እንዳይደገም የነገሩን መነሻ ማጣራትና አጥፊውን ማወቅ ይኖርብናል »

ቃጭል ደወሉና ዘበኛውን አዛለችን ጥራት አሉት ። እየተሽኮረመመች ገባች ።

« ጠቡ ሲነሣ ስለ ነበረች ነገሩን አሳምራ ታውቀዋለች ። በይ ንገሪን » አሉ አቶ ጢፌ ።

« ምኑን ? » ስትል አንገቷን እንዳቀረቀረች ጠየቀች ።

« ቁጭ በይ ። ዘገየና ዓለሙ የተጣሉበትን »

« እንዲሁ ነው የተጣሉት »

« እንዲሁ ከመሬት ተነሥተው አልተደባደቡም ። ማለቴ ነገሩ የተነሣው እንዴት ነው ? » አቶ ጢፌ መምሪያ ሰጧት ።

« በመጀመሪያ አቶ ዘገየ አንድ የሚጻፍ ደብዳቤ አመጣና ለነጻነት ሰጣት ። በኋላ ደግሞ ዓለሙ ሌላ ጽሑፍ አምጥቶ የሚያስቸኩል ነውና ቶሎ ምችልኝ አላት » ንግግሯን አቋረጠች ።

« በኋላስ ? »

« በኋላ አቶ ዘገየ መጡና ለምን መጀመሪያ የሰጠሁሽን የኔን አስቀምጠሽ የሌላ ትጽፊያለሽ ብለው ሲቈጡ አቶ ዓለሙ ሰሙና ያዘዝኳት እኔ ፤ ለምን ትቈጣታለህ አሏቸው ። ከዚያም አንድ አንድ ሲባባሉ ቈዩና አቶ ዘገየ አቶ ዓለሙን ሌላ ቦታ ታቅፈሀት ዞር ። ይህ ግን መሥሪያ ቤት ነው ፤ ሲሏቸው ድብድብ ጀመሩ ። »

« እሺ » አሉ አንደኛው የኮሚቴ አባል ።

« ይኸው ነው » አለች አዛለች ።

« ዓለሙና ነጻነት ምን ግንኙነት እንዳላቸው ታውቂያለሽ ? » ሲሉ አቶ ጢፌ ጠየቋት ።

« የዘገየን አስቀምጣ የዓለሙን በመጀመሪያ ለምን ጻፈች ? »

« እኔ እንጃ ! »

« በሥራ መደባችሁ መሠረት አንቺ የምትሠሪው የዓለሙን ሲሆን ፤ ለዘገየ ደግሞ ነጻነት ናት ። እንዴት ነው የተቀያየራችሁት ? » ሲሉ አቶ ጢፌ መልሰው ጠየቋት ።

« አቶ ዓለሙ ብዙ ጊዜ እንዲሁ ያደርጋሉ » ስትል መለሰች ።

በቀለ የሴራው አዝማሚያ ገባው ። ማነው ሴረኛ? ሴራውስ በማን ላይ ነው ? ከመቅጽበት በአእምሮው ነገሩን ሊተረትረውሞከረ ። ባንድ በኩል አዛለች ዓለሙን ለመበቀል ያደረገችው ሊሆን ይችላል ። አንድ ጊዜ አፍላ ወጣቷ ነበረች ። አሁን ግን ቸላ ወደ ማለቱ ነው ። ሴቶች ይህ የማይወጡት ሽንፈት ነው ። ሀልውናቸውን ለማስታወቅ ያገኙትን ይሰነዝራሉ ። በእርሱም ላይ ቢሆን ቂም አላት ። አንድ ቀን የጻፈችለትን ደብዳቤ ሲያነብ ከቢሮዋቸው በራፍ አውቶሞቢሉች ተጋጭተው « ውይ በቅዬ ! » ብላ ከአንገቱ ተጠምጥማ ከንፈሯን ፈርቅቃ ስትጋብዘው « አሁን እኮ አደጋው አለፈ » በማለት እጅዋን ፈርቅቆ ሲያስለቅቅ ከፊቷ ላይ ያነበበውን ቁጭት ከቶ አይረሳውም ። ከቢሮው ተፈናጥራ ስትወጣ ከዐይኗ ላይ የጥላቻ እሳት የሚቃጠል ይመስል ነበር ። ወይስ የአቶ ጢፋ ሴራ ይሆን ? በማን ላይ ? በነፃነት ?

በቀለ አንድ ሐሳብ መጣበት ፤ « ጽሑፉ እንግሊዝኛ አይደል የነበረው ? » ሲል ጠየቃት ። አዛለች ትምህርቷን ከሁለተኛ ክፍል አቋርጣ ፤ በአሻሻጭነት አራት ዓመት ያህል ሠልጥና በደንበኞቿ በኩል አንድ ቀን ራሷን የቢሮ ጸሐፊ ያደረገች ሙሉ ናት ። የምትውለው ከአለቆች ጋራ ስለ ሆነ ፤ የጸሐፊዎቹ ሁሉ አለቃ ልሁን ትላለች ። ችግሩ በእንግሊዝኛ አንዲት መሥመር መምታት አትችልም ።

ዓለሙ ደብዳቤውን ለነጻነት የሰጠበት ምክንያት ለበቀለ ይገባዋል ።

« አዎ » ብላ አዛለች መለሰች ።

« ታዲያ አንቺ እንግሊዝኛ አትችዪ ? » ሲል በማሾፍ መልሶ ጠየቃት ።

« አሁን አያቅተኝም » አለች ።

« በይ ይበቃሻል ። ወደ ቢሮሽ ተመለሽ » ሲሉ አቶ ጢፋ መስቀልኛውን ክርክር አቋረጡት ።

« ወንዶቹ እኮ ምን አጠፉ ? ዐይን እያዩ ነው የሚቀርቡት » አሉና ጢፋ ራሳቸውን ነቀነቁ ።

በቀለ ሰውነቱን ከውስጥ እሳት የወረረው መሰለው ። እሃ !- ነገሩ በነጻነት ላይ ነው ። ምን አደረገቻቸው ? ለሞላው ! ሴት እነአዛለች ለመቶም ይበቃሉ ።

« እኮ ታዲያ ነገሩን በበለጠ ለማጣራት እርሷ ለምን ቀርባ አትጠየቅም » ሲል ሐሳብ አቀረበ ። ነጻነትን ማለቱ ነው ።

« የሚያስፈልግ አይመስለኝም ። ቢሆንስ እርሷ ልታምን ኖራለች ! » ብለው ዘጉበት ። በቀለ በልቡ የምሬት ሣቅ ሣቀ ፤ በኮሚቴውስ ያስቀመጡት ዐውቀው ሊያ

ፈዘበት ሳይሆን ይቀራል ? አስቸኳይ ቀጠሮ እንዳለበት ይቅርታ በመጠየቅ ስብሰባውን አቋርጦ ወጣ ። በዐሥራ ሁለት ሰዓት ላይ ከመኪናው ውስጥ ሆኖ ነጻነትን ጠበቃት ። አልመጣችም ። ተኩል አለፈ ። ሰውነቱ እንደ መንዘፍዘፍ ይቃጣው ጀመር ። ምን ነካት ? በመጨረሻ ለአንድ ሰዓት ዐሥር ጉዳይ ያህል ሲሆን እየተወራጨች መጣች ። ከአንድ ጭራቅ የምትሸሽ ትመስላለች ። ዐይኗን አፍጥጣ ፥ ከንፈሯን ገርበብ አድርጋ ድርቅ ብላ ቁጭ አለች ።

« እንዴ ! እንዴ ! » አለች ከጊዜ በኋላ ። የድንጋጤም የመገረምም ነበር ።

አሁንም ቆይታ ቆይታ « እንዴ ! እንዴ ለጉድ አይደለም እንዴ ! » አለች ። በቀለ የሚናገረውን አጣ ። ከበድንነቷ ስትነቃ አኹን ንቅንቅ አደረገችና « ወይ የሰው ነገር ! » በመገረም ሣቅ አለች ።

« ማነው እሱ ? »

« አቶ ጡፌ ናቸዋ »

« ምን አደረጉሽ ? ምን አደረጓት ? እንደ ወረቀት ነው የምበጫጭቃቸው » ብሎ በልቡ ዛተ ።

« ምንም አላደረጉኝም »

« ታዲያ ምንድነው እንደዚህ ያንቀጠቀጠሽ ? »

« ታሪኩን ብነግርህ ኮ »

« ከፈቀድሽ ልስማው »

« በዐሥራ ሁለት ሰዓት ሠራተኞቹ ሲወጡ ፥ ለሥራ እፈልግሻለሁ ብለው እቢሯቸው ድረስ አስጠሩኝ ከዚያም ገባሁና እንደ ቆምኩ ከሳሎኑ እንድቀመጥ ጋብዘውኝ አንቺ ልጅ አስቸግረሽን ቀረሽ አይደለ ! አሉኝ ። ምን አስቸገርኩ አልኳቸው ። « ታውቂው የለም » አሉ ። አሁን በሠራተኞቻችን ላይ የፈጠርሽው መዘዝ ከሥራ ሊያስወጣሽ ይችላል ። እኔ ግን ፋይሉን እሠርዝልሻለሁ ። ብለው ወደኔ ሲጠጉ ከተቀመጥኩበት ተነሣሁ ፤ እንድቀመጥ መልሰው አዘዙኝ ። ከዚያም እንደምታውቂው የደመወዝ ድልድላው ጊዜ ተቃርቧል ። አሁንስ አልዘልሽም ፤ በኔ ይሁንብሽ ፤ በፊትም ቢሆን አንችው ነሽ ” ብለው በድንገት ከአንገቴ ላይ ተጠመጠሙ ። ስተናነቃቸው ጊዜ ለቀቅ አደረጉኝና ምነው ልጄ እስከዚህ ፈራሽኝ ወይስ ንቀት ነው ? ፀጉሬን አትይ ። ሰውነቴ ጉልማሳ ነው ፤ ኧረ ማንንም ጐረምሳ አስንቃለሁ ! ባታውቂኝ ነው ነጻነት ። ደግሞ ስለ ልጅም ሆነ ስለ ሌላ ምንም የሚያሠጋሽ ነገር የለም ። እስፈላጊውን ጥንቃቄ ሁሉ እናደርጋለን ብለው አሁንም እንደ ገና ክንዴን ለቀም አደረጉኝ ። ኡኡኡ እላለሁ ብዬ በማስፈራራት ነጥቄያቸው ስወጣ ፥ ግዴለም ቆይ ! ከማንም ጨምላቃ ጐረምሶ ጋራ ስትጨማለቂ ግን — ብለው ሲሳደቡ ሰማኋ

ችው ። » ታሪኳን ስትጨርስ በሰፊው ተንፍሳ እሁንም እንደ ገና ነገሩ አሣቃት ። በቀለ ግን አፉን መሮት ነበር ። አቶ ጧፌ ጥንቃቄ ማድረግ የጀመሩት ወይዚቱ የተባለ ችው ሥራ በጀመረች በአምስት ወር ሆዷ ተቀብዶ ከሥራ ከጠፋች በኋላ መሆን አለበት ሲል አሰበ ። ጥቂት እንደ ተንሸራሸሩ « ወንድ አስጠላኝ ልጂ » አለች እንደ ዋዛ ።

« እኔንም ጭምር » ሲል ጠየቃት ።

« አንተም እንደ ሌሎቹ ወንዶች ትሆን !» ብላ ራሷን መልሳ ጠየቀችው ። ከጥያቄም ይልቅ የጥርጣሬ አነጋገር ነበር ።

« ወንድ ነኝ ! ሥጋ የለበሰ ወንድ መሆኔን ዐውቀሽ መቀበል አለብሽ ። ግን ራሴን ማመስገን አይሁንብኝና ከሌሎቹ ትንሽ ጠፉፍ ያልኩ ነኝ ለማለት እደፍራለሁ » አለና መለሰላት ።

ይህ በሆነ ከአንድ ወር በኋላ ነጻነት ሌላ ሥራ ፈልጋ—ፈልገ—ውመሥሪያ ቤቱን ለቀቀች ። ከሁለት ወር በኋላ ደግሞ ራሱ መዛወር አልቀረለትም ። የዚያው ተመሳሳይ ሤራ ድጋሚ ነበር ።

ተላላኪው ሰዎች ይፈልግዎታል ብሎ ሲነግረው በቀለ አቀርቅሮ ሥራውን ያከናውን ነበር ። ሲወጣ ሁለት

ደንበኛ ፖሊሶችና አንድ ሲቪል የለበሰ ነጭ ለባሽ ሆነው አገኛቸው ።

« አቶ በቀለ እርስዎ ነዎት ጌታዬ ? » ሲል ሲቪል የለበሰው ጠየቀ ። በቀለ በአዎንታ ራሱን አወዛወዘ ።

« ወንጀለኛ ምርመራ ድረስ ይፈለጋሉ ። » ወንጀለኛ ምርመራ ? ለምን ? ፖሊስ ጣቢያንኮ ረግጦት አያው ቅም ። ግንኙነቱ ቢበዛ ከትራፊክ ፖሊስ ጋራ ነበር ።

« እሺ እናንተ ሂዱ ። እኔ በመኪና ከዚያው ድረስ እመጣለሁ » አላቸው ።

« የለም ጌታዬ አብረውን ነው የሚሄዱት » ሲል ሲቪል የለበሰው መለሰ ።

« እሺ በመኪና እንሂዳ ! »

« ጭቅጭቅ ባያበዙ ምናለበት ! መኪናዋ አታስፈ ልገንም ። » አሁን አነጋገሩ ቊጣና ትእዛዝ የተቀላቀለ ብት ነበር ። እንደ አራዳ ሌባ በፖሊስ ታጅቦ መሄዱ ለበቀለ የመጨረሻው ውርደትና ጥቃት ሆኖ ተሰማው ። ነፍስ ገደልኩ ? ቋንጃ ቈረጥኩ ? ከብት ነዳሁ ? የምትሠሩ ትን አታውቁትም ልበል ? እያለ በሆዱ አመናጨቃቸው ።

የርሱን ፋይል የያዘው መኰንን ለጊዜው አልተገ ኘም ። ተረኛው ፖሊስ ነገ ጧት ይገባሉ ብሎ ነገረው ።

« እኮ ወንጀሌ አይነገረኝም ? » በቀለ በንዴት ደጋ ግሞ ጠየቀ ።

« ጌታዬ ! ቀስ ብለው ይደርሱበት የለ ! አሁን ዐረፍ ቢሉ ሳይሻል ይቀራል ? » የፖሊሱ ማጽናናት ፌዝ ነበረበት ።

« አሆ ! ይገርማል ! በጣም ይገርማል » ሲጋራ በሲጋራ ላይ እያቀጣጠለ በክፍሉ ውስጥ ወዲያና ወዲህ ሲንጎራደድ ቈይቶ ታከተውና ከአንዱ ወንበር ላይ ዘፍ አለ ። አንዱ አሳቢ ፖሊስ በአግዳሚ ወንበር ላይ አርጌ ቡትቶና ፍራሽ ዘርግቶ መኝታ አበጀለት ። በቀለ ግን በማመስገን ፈንታ ገርሞት ሣቀ።

ወንጀሉ ምን እንደ ሆነ ሊያስብ ሞከረ ። ሰሞኑን ምን ሠርቼ ነበር ? ምን አጥፍቻለሁ ? ቈይ እስቲ ! ምንም ነገር ትዝ አላለውም ። የራሱን ይዞታ ተወውና ስለ ነጻነት ይጨነቅ ገባ ። ስትሠቃይ ነው የምታድር ። የቤት እንጀት ። ያውም የርሷ ለስላሳ አንጀት ።

« እባካችሁ ባይሆን መንደር ሄዳችሁ ልትነግሩልኝ ትችላላችሁ ? » አለና ለመነ ።

« የት ነው ? »

« ሾላ »

« አይ ። ሁሉም ተረኛ ነው »

በአምስት ሰዓት ላይ ሰው ይፈልግሃል ሲባል በቀለ አንድ ፓኬት ሲጋራ አገባዶ ነበር ። ነጻነት ነበረች ።

« ምን አመጣሽ በውድቅት ? በምንስ መጣሽ ? » አጠያየቁ የምክር ቍጣ ነበር ።

« የጎረቤት መኪና ለምኜ » አለችው ፤ በወረቀት የተጠቀለለውን ሳንድዊችና ፓኬት ሲጋራ እየሰጠች ። ያለቀሰችበት ዐይኗ በርበሬ መስሏል ። እንደሠጋው በየፖሊስ ጣቢያው ስትንከራተት አምሽታለች ።

« በቃ ደኅና ነኝ ሂጂ » አላት አሁንም በቍጣ ። በሆዱ ግን ባትለየው በወደደ ነበር ።

በበነጋው ጧት የተባለው መኰንን ሲተካ ሰሙንና አድራሻውን መዝግቦ « ይህ የርስዎ አይደለም » ሲል አንድ ብጣሽ ወረቀት ከፋይሉ ውስጥ አውጥቶ አሳየው ። ነው ።

« ጽሑፉም ? »

« እዎ »

« ምስጢሩ ምን እንደ ሆነ ያስረዱናል ? » ሲል መኰንኑ ግንባሩን ወደ ላይ እኮፋትሮ ጠየቀው ። በዚህ ጊዜ ነው በቀለ ጕዳዩ የተገለጠለት ። ጅሎች ! ጅሎች ። መንጋ ጅል ! አለ በሆዱ ። ሣቁ ከውስጥ ይኰረኰረው ጀመር ። ክሱ በዚያ ወረቀት ላይ የተመሠረተ ከሆነ በእርግጥ የሚያሥቅ ነበር ።

በቀለ በትምህርት ቤት ሳለ ፤ ከአንድ ጓደኛው ጋራ አኅዝ በማስገባትና ፊደል በማለዋወጥ እንደ ቀልድ

አንድ የምስጢር አጻጻፍ ፈጥረው ነበር ። በድንገት ለሚ መለከተው ልዩ ኮድ (ምልክት) ይመስላል ። ሁለቱም ከትምህርት ቤት ከወጡ በኋላ ፤ የጥንቱን ጊዜ ለማስታ ወስም ይሁን ፣ እንዲያው ለጊዜ ማሳለፊያ ጨዋታ በዚሁ ዐይነት ብዙ ጊዜ ይጻጻፋሉ ። አሁን ለመረጃ የቀረ በለት ይህ ደብዳቤም ለዚያው ጓደኛው የጻፈለት ነበር ። በምስጢር መልክቱም የነጻነትን ጉዳይ ተርኮለታል ። ግን አላከውም ነበር ። ከሰሙኑ በታች ሁለት ቀን እንዳ ስቀመጠው ፤ በኋላ ቢፈልገው አጥቶታል ። ምናልባት በስሕተት እቅርጫቱ ውስጥ ተቀላቅሎ ወድቋል በማለት ችላ ብሎት ነበር ። በማን ተላልፎ ወደ ፖሊስ ቢሮ እንደ ደረሰ በኋላም ሊያረጋግጠው ያልቻለ ሤራ ነው ። በቀለ እየማቀና እያፈዘ ነገሩን ለመኰንኑ አስረዳው ።

ሆኖም በሐረር ከተማ ከሚገኘው ጓደኛው ዘንድ ነገሩን አጣርተው እስኪያረጋግጡ ሁለት ቀን በዚያው እንደ ታሰረ ሰንብቶ በሦስተኛው ቀን ለማንኛውም ዋስ አስጠርተው ከይቅርታ ጋራ ሸኙት ።

ቢሮ ተመልሶ ሲገባ “ አሆ ! እረ እንኳን ደኅና መጣህ ! አሁንስ አበዙት ! ” እያሉ ቢቀበሉትም ትዝብ ታቸው ሲሽማቀቅ ይሰማው ነበር ።

በነርሱ ሐሳብማ ዓለም በቃኝ ከርሞ ነበር ።

« ይህንን መሥሪያ ቤት መልቀቅ አለብኝ » አላት ለነጻነት በኋላ ።

« ለምን » ስትል ጠየቀችው ።

« ሰው እምብዛም ባልወድም በማንም ላይ ጥላቻ አርግገፎ አላውቅም ነበር ። ታምኛለሽ ? አሁን ግን ፊታ ቸውን ሳይ ብቻ ሊያስታውከኝ ይቃጣኛል ። በርግጥም አንድ ቀን ሽንት ቤት ገብቼ አስታውኬአለሁ ። እንዴት ታዲያ አብሬያቸው ልኖር እችላለሁ ? » አለና መልሶ ጠየቃት ።

« ሥራው ደኅና ነበር ። በቀለ ፤ በኔ ምክንያት እኮ ነው ! »

« አንቺ ምን አበፋሽ ? ሁሉም አንቺን አፈቀሩ » አላት እንደ ቀልድ ።

« እረ ፍቅራቸውን ጅብ ይብላው ! አንተም እን ዴህ ትላለህ በቀለ ! » ስትል ገሠጸችውና ሌላ ጨዋታ ጀመሩ ።

ምዕራፍ ፬ ።

ኑሮ ትርጕም ሲያገኝ ።

አንድ መልካም ዓመት አለፈ ። ዓመት ? ዓመት ምን ያህል ጊዜ ነው ? ገና መከበሩ ፣ ሁዳዴ መጾሙ ፣ ክረምት ገብቶ መወጣቱ መለኪያ ቢሆን ነው እንጂ ለበቀለና ለነጻነት በሮ የጠፋ ቅጽበት ብቻ ነበር ።

አዲሱ ሥራው ተስማምቶታል ። የአለቃ ግልምጫ ፣ የሥራ ባልደረባ ጉጥጫ ፣ የጸሐፊ እሉባልታ የለበትም ። ከሁሉም እርይታ የሰጠው ከጸሐፊው ጋራ ያለው ግን ኙነት ነው ። አበልጅነት ተናሥቷል ። ፈልጎ አይደለም ።

እንደ ተቀጠረ ሰሞን ቅሪት ነበረች ። በሚገባ ከተ ዋወቁ በኋላ « ወንድ ልጅ የሆነ እንደሁ ክርስትናውን ሳንተ ስጥቻለሁ » አለችው ።

« ለኔ ? » በመደነቅ ጠየቃት ።

« አለበለዚያስ ለታቦት እሰጠዋለሁ » ስትል ዘጋ ችበት ። ለምን እንደ መረጠችው ግን ምናልባት ከዚያ በፊት እንደ ዋዛ ሳታጫውተው አልቀረችም ።

« እንዴት ያለ ጠባይ አለህ ? » አለችው አንድ ቀን ።

« በምን ? » ሲል ጠየቃት ።

« ካጋጠሙኝ አለቆች ሁሉ የተለየ ነህ ፤ በመጀ መሪያ የምትንቀኝ መስሎኝ ነበር ። በኋላ እንደ ተረዳ ሁት ግን ሥራንና ጾታን ለይተህ የምትመለከት ይመስ ለኛል ። » አለችው እንደ ማፈር እየቃጣት ።

« ሌሎቹ አለቆች ምን ይሠራሉ ? » ሲል እንደማ ያውቅ በፈዝ ጠየቃት ።

« ባክህ ዝም በል » አለችውና ሥራዋን ቀጠለች ። ከጥቂት ጊዜ በኋላ ከባለቤቷ ጋራ አስተዋወቀችው ።

መንፈሱ በፈካበት በዚህ ጊዜ መካከል አንድ ቀን ብቻ ጀንበር የጠለቀች መስሎት ነበር ። ከዓመት የረ ዘመ ቀን ነበር ።

ማታውኑ ከነጸነት ጋራ ተኳርፈው ተለያይተዋል ። በምን እንደ ተኳረፉ በትክክል አያስታውሰውም ። ቀላል ነገር መሆን አለበት ። አልበደላትም ። በእርግጥ አልበ ደለችውም ። በመኪና ውስጥ ተቀምጠው ደኅና ይጨ ዋወቱ ነበር ። የማይጥም ቃል ተናግሯት ። ኖሮ ይሆናል ። ምን ነበር እሱ ?

« እንግዲህ አትጨቅጭቀኝ » ብላው ነበር ። ከዚያ በኋላ አልተነጋገሩም ። ፊቷን ወደ ውጭ መልሳ በመስ ታወቱ የፒያሳን ሱቅ እየተመለከተች በአርምሞ ከቤቷ አደረሳት ።

ለወትሮው እጅዋን ብድግ አድርጎ በመሳም « ደኅና እደሪ እሺ ? » ሲል ይሸኛት ነበር ። « አንተም እንዲሁ » ብላው ትገባለች ። በዚያ ማታ ግን ከመኪናው ወጥታ ከፊቱ ስትርቅ አልተሰነባበቱም ። ዞር ብላ ፊገግታዋን አላሳየችውም ነበር ። እርሱም አገጩን ከመሪው ላይ አስደግፎ ሜን ከተነፈሰ በኋላ መኪናውን አዙሮ ተመ ሷል ። የተለያዩት እንዲህ ነበር ።

ሌሊቱ የዘለዓለም ጨለማ ሆኖበት አደረ ። እስከ ስድስት ሰዓት ብዐይኑ እንቅልፍ ዝር አላለም ። በሰባት

ትንሽ እንጎላቸ ። በስምንት መልሶ ብንን አለ ። በዐሥር ሰዓት ላይ ደግሞ በውንና በእንቅልፍ መካከል መጥፎ ቅዠት አስደንግጦታል ።

ልክ እንደተለመደው ሥራ ገባና ቴሌፎኑን ወደርሱ ጠጋ አድርጎ ይጠባበቅ ጀመር ። እጆቹ ከጠረጴዛው ላይ የተቈለለውን ፋይል ያገላብጣሉ ። ዐይኖቹ ወረቀቱን አፍጥጠው ይመለከታሉ ። ግን አያነቡም ። አሳቡ አያይም ። መንፈሱ አያይም ።

ሰዓቱን ተመለከተ ። ሦስት ከሩብ ይላል ። እንደሌሊቱ ቀኑም ቆመ ? በሩብ ሰዓት ውስጥ ነገሩ ይለያል ። የዕለቱን ጋዜጣ ሳበና ያነብ ጀመር ። ግን ዐይኑ የሚያየው በቀለም የተጨማለቀ ወረቀት መሆኑን ብቻ ነበር ። እንደ ገና ሰዓቱን ተመለከተ ። ለአራት ሐያ አምስት ጉዳይ ሆኗል ። ጨነቀው ። ተነሣና በክፍሉ ውስጥ ይንቈራጠጥ ገባ ። ከመስኮቱ ወደ በሩ ፣ ከበሩ ወደ መስኮቱ መሄድ ፣ መምጣት ፣ መዞር ፣ መመለስ ፣ ከንፈሩን ይበላል ። ወረቀት እያነሣ ይጥላል ። በመስኮት ወጣ ብሎ ይመለከታል ። አሁንም መልሶ ይንጐራደዳል ።

መልሶ መላልሶ ግን ዐይኑ ከቴሌፎኑ ጭንቅላት ላይ ያርፋል ። አንድ ጊዜ በጆሮው ውስጥ የቴሌፎን ደወል የሰማ መሰለው ነበር ።

ሆኖም ቈይቶ ቴሌፎኑ በገሃድ ክሊል አለ ።

ጸሐፊ አበልጁ እታገኝ « አቶ ተቅዋመ ይፈልግሃል » አለችና አዛወረችለት ። ተቅዋመ ጓደኛው ነበር ።

« እህ በቁ እንደ ምን አደርክ ? » አለና ጨዋታ ጀመረ ።

« ደኅና ነኝ »

« ታዲያስ ምን ወሬ አለ ? »

« ምንም » አለና ትንሽ ቈይቶ «አሁን ሥራ በዝቶብኛል በኋላ እደውልልሃለሁ » ሲል ዘጋበት ። ምን ወሬ አለ ? ጨዋታ ? አ አ ! ምን ሰው ያስቸግራሉ ? ከመሬት ተነሥቶ ተመረረ ።

እንደ ገና መንጐራደዱን ቀጠለ ። አሁን ግን የጊዜው መርዘምም ሆነ ማጠር አልታወቀውም ። በቁሙ ተኝቶ ነበር ። በአምስት ሰዓት ላይ መልሶ ነቃ ። አላስቻለው አለና ቴሌፎኑን አንሥቶ አዞረ ።

« ገብታለች ? » ሲል ጠየቀ ።

« ላገናኝህ ? » አለችው የመሥሪያ ቤቱ ኦፕሬተር ።

ግድየለም ተይው አለና ዘጋ ። መግደርደርም ነው ። እርሷ ካልፈቀደች ለምን አስከፋታለሁ የማለትም ነው ። ብቻ ደኅንነቷ አጽናናው ።

« ባታመር ኖሮ እስከ አሁን ትደውል ነበር » አለ ብቻውን እየተንጎራደደ ። የሚያመልካት እርሱ ቢሆንም የርሱ ቴሌፎን ቀጥታ በመሆኑ እንድትደውልለት በቃል

ያልተነጋገሩበት የአሳብ ውለታ ገብተዋል ። በዚሁ መው
ረት ሁልጊዜ ጧት ጧት በሦስት ሰዓት ተኩል ላይ
ያለማስታጐል ትደውልለት ነበር ። « እንደምን አደርክ ?
እንደምን አደርሽ ? » ለመባባል ብቻ ነው እንጂ ብዙም
የሚጨዋወቱት ወሬ የለም ። እታገኘ አሁንም ደግማ
ሌላ የወንድ ጥሪ አስተላለፈችለት ። ሁለተኛ የለሁም
ሲል አዘዛትና ዘጋ ። ትንሽ ቈይታ ደወለችለት ።

« የለሁም አላልኩሽም ? » ሲል ደነፋባት ።

« ዋ ! ብትነጋገር ይሻልሃል ? » ስትል እንደፌዝ
ዛተችበት ። ዐወቀ ።

« እንደምን አደርክ ? » ያ የገነት ዜማ መጣለት ፤

« ውይ ! ምነው ልጄ ? » አለ ደኅንነቷን ሳይጠይቅ ።
የምቀ እፎይታ ነበር ።

« ልቅሶ አርፍጄ በአምስት ሰዓት ገደማ እኮ ነው
የገባሁት ። ከዚያም የሚያስቸኩል ደብዳቤ ነበር » ስትል
አስረዳችው ።

እታገኘ ከጥቂት ደቂቃ በኋላ ቢሮው ስትገባ ፣ ተዝ
ናንቶ ተቀምጦ በፈገግታ ሲጋራ ያጨሳል ።

« ትወዳታለህ አይደል ? » ከቀያቄ ይልቅ መግለጫ
ነበር ።

« ማንን ? » ግንባሩን ኮፍተር አድርጎ የማያውቅ
መሰለ ።

« ዋና ተግደርዳሪ ነህ ። ጤፍን ለጌኛ አሉ ። ልጄ
ቅድምስ በጣም አስደንግጠሽኝ ነበር » ስትል በእኅት
ነት ዐይን ተመለከተችው ።

« ትወዳታለህ አልሽኝ ? ዋዘኛ ጥያቄ ነው ። መል
ሱም ቀላል ቃላት ብቻ ነው ። መውደድ አይደለም
ታገኝ ። አመልካታለሁ እንጂ ! » ቃላት የማይገልጠው
ኑዛዜ ከውስጥ ወደ ላይ ይገፋው ጀመር ።

« ታዲያ ለምን አታገባትም ? » ስትል ጠየቀችው ።

አታገባትም ? ጥያቄው እንደ ጕድ አስገረመው ። ከዚያ
በፊት ፈጽሞ ያላሰበው ነገር ነበር ። ወይም ሊያስበው አል
ፈለገም ። ነፃነትን እንደ ጣዖት ያመልካታል እንጂ እንደ
ሴት በሚስትነት ሊመኛት ሕሊናው አልደፈረለትም ።

« እንጃ ! » አለ ግድግዳውን አፍጥጦ እየተመለከተ።
ጥቂት ካሰበ በኋላ « እታገኘ እሷኮ በጓዳ አትወሰንም ።
ምሉዕናት ። የኔ ፍቅርም በባልነት አይከለልም ። የለም
ሚስቴ ትሁን ማለት ኀጢአት ይመስለኛል » ።

« እንዴ እውነትም ጕደኛ ነህ » እታገኘ ከትከት ብላ
ሣቀችበት ። « ምንድን ነው ኀጢአቱ ? » ባጭሩ የእ
ንተ የፍቅር ስሜት የሚያፈቅሩትን አለማግኘት ነው ፤
ባለማግኘቱ መሠቃየት ነው ። ትንሽ ትንሽ አንብቤአ
ለሁ ። ሮማንቲክ ይሉታል ። የለም ! በቀለ ብዙ እያነበ

ብክ ነው መሰለኝ እውነተኛው ዓለም ተማቶብሃል ። እኛ እንደምናውቀው ግን የፍቅር ማሳረጊያው ጋብቻ ነው ። በርቧ በኩል ሆነህ ብትመለከተውስ ? ለፍቅርህ ራስን ለዘለዓለም ከመስጠት የተሻለ ምን መገለጫ አለ ? ካለበለዚያማ ይህ ጾጋ ስትራራቁ ጠፋ ማለት ነው » አለችው ።

« የአንቺ ፍቅር ጋብቻ ሆነሽ ? » ሲል አሾፈባት። አንድ ጊዜ ያጫወተችውን የፍቅራን ወጤት ታሪክ መጥቀሱ ነበር - እታገኝ የአንደኛ ደረጃ ትምህርቷን ልትጨርስ ገደማ አንድ ሰው አጫት ። ደኅና ባል የሚ ሆን ሰው ዐይነት ነው ። እንደ ተሰማትም በጣም ይወ ዳት ነበር ። እንደዚሁ የሚወደው ወደኮሬያ የዘመተ ትንሽ ወንድም ደግሞ ነበረው ። ቅኑ እጮኛ ለሁለቱ ባለው ፍቅር ፤ ለእርቧ ስለወንድሙ ጀግንነት ፣ ጠባይ መልክ እያሞጋገሰ ይገታታል ። ለወንድሙ በሚልክ ለት ደብዳቤ ሁሉ ደግሞ ፣ ለታገኝ ስላለው ፍቅር ስለ ቊንጅናዋና ስለ ጠባይዋ ይተርክለታል ። በዚህ መካከል ሁለቱም ሳይታወቃቸው አንዱ ስለሌላው በስውር ሕሊናው ፍቅር አርፎባቸዋል ። ከኮሬ ሲመለስ ፤ ከእጮ ኛዋ ጋራ በባቡር ጣቢያ ሊቀበሉት ወርደው ነበር ። ሁለቱም የሠሩትን አያውቁትም ። ገና ከባቡሩ ብቅ ሲል ከሥጋ ወንድሙ ቀድማ ስትሮጥ ፤ እርሱም እጇን ዘር

ግቶ ሲቀበላት አንድ ሆነ ። እጮኛዋ በመገረም ተመለ ከታቸው ። ምናልባት ክፉ አላሰበም ። እታገኝ ግን በገ ቢርም ባይሆን በሐሳብ ማመንዘሯ ሲሰማት እውነተኛ ሚስት ልትሆነው እንደማትችል በመገንዘብ ቀለበቷን መልሳ ከሁለቱም መለያየቱን መረጠች ። ከዚያም ለፍ ቅር ሳይሆን ለትዳር ስትል ሌላ አግብታ ሦስት ወል. ዳለች ።

« የኔው የተለየ ነው» አለችው ታሪኳን መጥቀሱ እንደ ሆነ ወዲያው ገብቷት ፤

« እባክሽ ሁሉም ያው ነው» አለና መልሶ « ግን እውነቱን ለመናገር ምናልባት ያላሰብኩበት ራሴን ለርቧ የተገባሁ አድርጌ ስለማልገምተው ይሆናል » አሁንም ጣራ ጣራውን እያየ አሰበ ።

« ላንተ ይመስልሃል ። ግን እርቧ ደግሞ ካንተ የተ ሻለ አታገኝም ይሆናል ። »

« እኔ እንጃ ! » ግራ የሚያጋባ ጥያቄ የቀረበለት መሰለ ።

« ልጇ ራስክን እንኳ ትተማመነው ነበር ። ከርቧ ላይ ስትደርስ ምነው ሐሞትህ ተንጠባጠበ ? » አነጋገሯ የትዝብት ዐይነት ነበር ።

« ደግሞ ኮ ቀለበት አላት » አለ ።

« የምን ቀለበት ? » እታገኝ መብረቅ እንደ ወረደ ያህል ደነገጠች ፤ « በቀለ አንተም እንደ ሌሎቹ ? » እርሱንም አስደነገጠችው ።

« የለም ! አንቺ የምታስቢው ዐይነት አይደለም ። ያጨላት ሳትወድ እየገረፉ ነው ። የባቷን ጠባሳ አሳይታኛለች ። ከመገናኘታችን በፊት አንሥቶ ቀለበቱ እንዲመለስ ከመጠየቅ አልቦዘነችም ። እንዲያውም ሥራ የያዘችበት አንዱ ምክንያት ይኸው ነው ። ራሷን ለመቻል»

« ስለዚህ ? » የእታገኝ ጥያቄ ቀጥል ማለት ነበር ።

« ማለቴ አላጭበረበርነውም ። የርሱ እንዳልሆነች ልቡ ሲያውቀው እንዲሁ ነው እልህ ገትሮ የያዘው » አላት ።

« እንደማታገባው እርግጠኛ ነህ ? » ግንባሯን ከፍተር አድርጋ ጠየቀችው ።

« መቶ በመቶ » ነጻነትን ከራሱ ይበልጥ እንደሚያምኑት ያህል በመልሱ አላመናታም ።

« ይህ ከሆነ ለምን መፍትሔ አንሻለትም ? » ትክ ብላ አየችው

« ለምሳሌ ? » አላት ።

«ቀለበቱን እንዲመልስ ጠይቀው ። የሁለታችሁ ሕይወት የተቈራኘ መሆኑን አሳምነው »

« ትቃዣለሽ እታገኝ ! » አስገራሚ የሕልም ታሪክ የሰማ መሰለው ።

« ለምን አይቻልም ? » አለች አሁንም በተረጋጋ አነጋገር ። « አንድ ኢትዮጵያዊ አድርጓል አሉ ። እንዲያውም ከተጋቡ በኋላ ነው ። ከመናገር ደጃዝማችነት ይቀራል ይባላል ። »

በቀለ ሲጋራ አቀጣጠለና በጢሱ ውስጥ ምስጢር የሚሻ ይመስል ጥቂት አሰበ ። ምናልባት ልክ ናት ። ለምን ነጻነትን ማግባት አልፈለግሁም ነበር ? ፈልጌ ነበር ? እርሷን ፈርቼ ነው ? ወይስ ራሴን እፈራዋለሁ ? ናፍቆት ፍቅር ነው ። አለማግኘትም ፍቅር ነው ። ግን ምን ያህል ጊዜ እችለው ነበር ?

« እንሞክረው በመሞከራችን የምንከሥረው ነገር የለም » አለ በመጨረሻ ። በሕይወቱ ላይ አንድ ትልቅ ውሳኔ ማድረጉ ነበር ።

ምዕራፍ ፭ ።

የብልጥ ብልጥ ።

« ቡና ነው ሻይ ይሻልዎታል ? » አለ በቀለ የቴሌፎኑን ጭንቅላት አያነሣ ። የተዝናና ፥ የተረጋጋ ለመምሰል መሞከሩ ነበር ፤ ግን ሰውነቱ ሲቅበጠበጥ ተሰማው ።

ጀኛንም ይውረድ ! ግንወና እርሱ ! ምንድንወና ! እል
በሆዱ ራሱን ሲያጽናና ። ከጠረጴዛው ተንግና ከእን
ግዳ መቀበያው ፎቴ ላይ ከጕባኑ ፊት ለፊት ተቀመጠ።
በቢሮው ውስጥ እንዲገኝ ለማድረግ ያለ የሌለ ችሎ
ታውን ጠይቆበታል ። ከእታገኙ ጋራ እየተማከረ ያወ
ጡት ፕላን ነበር ። ለነጻነት እምኛ ቀራቢ የሆነ ፡
እርሷም በቅርብ የምታውቀው አንድ ሰው ነበር ። ጉዳ
ዩን ግልጥ አድርገው ነገሩትና በቀለን እንዴት ሲያገና
ኘው እንደሚችል ጠየቁት ። ሰውዬው መላ ለመምታት
ጊዜ አልወሰደበትም ። እምኛዋ ሰው ተሾመ ይባላል ።
ያለበት ሥራ ስላልተስማማው ሌላ በመፈለግ ላይ ነበር።
በበቀለ መሥሪያ ቤት ክፍት ቦታ እንዳለና እርሱም ሊረ
ዳው እንደሚችል መጠቆም ብቻ ይበቃል ። በሩን አን
ኳኩቶ ራሱ ይመጣል ። ነጻነትን እንዲሰጠው መጠየቅ
አንሶ በውሸት ማታለሉ ድርብ ወንጀል አይሆንም !
በቀለ በመጀመሪያ ሐሳቡን አልወደደውም ነበር ። እታገ
ኙና ሰውዬው ደግሞ በነገር እየተቀባበሉ የምርጫ ካርታ
ውን አቀረቡለት ። ስለ ሕሊናው ጥያቄ በጣም የሚ
ጨነቅ ከሆነ ሁሉን ነገር እርግፍ አድርጐ መተውና
ተአምር እስኪወርድ መጠበቅ ነው ። በቀለ በተአምር
የሚያምን ሰው አይደለም ። ስለዚህም በሐሳባቸው መስ
ማማት ግድ ሆነበት ።

በቀለ ሲጋራ አቀጣጠለና ጕባኑን በጥሞና አስተዋ
ለው ። ተክለ ቁመናው ደኅና ነው ። እንዲያውም ጠፈፍ
ካለው አለባበሱና ደጕስ ካለው አካላቱ ጋራ እርሱ ላይ
ሸል አይቀርም ። ነፃነት ለምን ጠላችው ? ከተፈጥሮው
ውስጥ ተፈጥሮዋ የተጸየፈው ምን ይሆን ? ፍቅርና ጥላቻ
በጣም አስገራሚ ስሜት ነው ። ምንም የሚከተለው
የተፈጥሮ ሕግና ሥርዐት የለውም ። ከዳር ሆነው ቢመ
ለከቱት የሚያሥቅ ጅልነት ይመስላል ! ግን ከውስጡ
ነኛ ! እንዲህ በመሆኑም ደስ ይለኛል ! አለ በቀለ በሐ
ሳቡ ።

ቡናው መጣ ። « እርስዎ አያውቁኝም ይሆናል
እንጂ እኔ በዝና ዐውቅዎታለሁ » አለ በቀለ ስኳሩን
እያማሰለ ። እንደ ዋዛ ለመሆን በሞከረ መጠን እንደ ዋዛ
ለመሆን መሞከሩ ያስጨንቀዋል ።

« ይሆናል ። » ተሾመ ግን ምንም ስሜት አላሳየም ።
አያውቅም ? ወይስ እያወቀ ለመጫወት ነው ? ባያው
ቅስ ያወቀ ጊዜ ምን ይሰማው ይሆን ? ተጠንቀቅ አለው
በቀለን አእምሮው ። የአንዲት ቃል ስሕተት ነጻነትን
ሊያሳጣው ይችላል ። በአንዳችም ዐይነት አገላለጽ ተሾ
መን ካስቈጣ የሕይወት አክንባሎው ተደፋ ማለት ነው።

« አዎ ነጻነት ብዙ ጊዜ ታነሣዎታለች » አለው
ጥቂት ጊዜ በኋላ መልሶ ። ተሾመ ግን ስቅጥጥ አላለም።

ብቻ ትኩር አድርጎ ተመለከቱ ። የመጣው ይምጣ ቶሎ ተናግሮት ይውጣለት ! በቀለን ስሜቱ አጣደፈው ። « ቀለበታችሁ ጥሩ ውጤት አለመስጠቱ የሚያሳዝን ነው ። » በቀለ እንደበቱን ሊያለሰልስ ሞከረ ።

« የምን ውጤት ? » ተሾመ አሁን ትንሽ ተነካ ።

« ልትመልሱ አይደል ? » ጥያቄውን እንደ ዋዛ ጣል አደረገ ።

« ማነው የሚል ? » የተሾመ ጥያቄ ጉጥጫ ጭምር ነበር ።

« እንደምሰማው እርሷ አልተስማማችበትም ። »

« ተስማማች አልተስማማች ! » ተሾመ ወደቁጣ ተጠጋ ።

« ታዲያ መቸስ ትዳር እንዲህ ብሎ አይመሠረት ። ዋናው የርሷ ፍላጎት ነው ። » በቀለ ሰውነቱ እየተረጋጋ መሄድ ጀመረለት ። ተሾመ በፊንታው ተቁነጠነጠ ።

« እኔ የመጣሁት ለሌላ ጉዳይ ነበር ። ለዚህ ፤ የነገር አባቷ ሳይበቁ አይቀርም ። ስለ መልካም ምክርዎና አሳብዎ አመሰግናለሁ » ተሾመ ሊሄድ ቃጣ ። በቀለ ዘሎ ሊተናነቀው ምንም አልቀረ ። አንድ ነገር ሳይወሰን ከዚያ በራፍ መውጣት የለበትም ።

« የለም ! አቶ ተሾመ ይቈዩ አይቆጡ ። ምናልባት በግልጥ ብንወያየው ይሻላል ። እኔ ከተፈጥሮዬ ግልጥ

ነኝ ። ነጻነትን የት ታውቃታለህ ይበሉኝ ። ቀለበት እንድመልስ የምታማልድበት ምን ምክንያት አለህ ብለው ይጠይቁኝ ። እነግርዎታለሁ ። በጣም ዐውቃታለሁ ። ከርስዎ ይበልጥ ዐውቃታለሁ ። ከዚህ በላይ ደግሞ የሚፈልገውን ቃል ልናገረው አልችልም ። » የተሾመ ፊት በርበሬ እየመሰለ ሄደ ። ከግንባሩ ላይ ሁለት ደም ሥሮች ግትር ብለው ወጡ ። የተቀመጠበትን ወንበር ድጋፍ አጥብቆ ጨበጠው ። አስተያየቱ የመጠራጠርም ፥ የመደነቅም የመጸየፍም ነበር ። ንዴቱ ነው ጥቃቱ ? አለ በቀለ በሆዱ ። « ግን በሆድዎ እንደሚያስቡኝ ዐይነት የማንንም እጮኛ እየዞርኩ የማበላሽ ዐይነት አይደለሁም እንደ ወንድም ነው የጠበኩልዎ ! »

« እንዲህ አርጎም ጥበቃ የለ ። ምነው ባታስቀኝ ። እግዚአብሔር ይስጥልኝ » ተሾመ በምሬት ከት አለ ።

« እርሷንም እኔንም እንደ ፈለጉ ይወንጅሉን ። ሕሊናችን ንጹሕ ነው ። ይህ አልቸገረኝም ። ግን እርሷ የርስዎ አይደለችም ። እርስዎም የርሷ ሊሆኑ አይችሉም ። ተጋቡ ። ግን እንዴት ነው በኅብረት ኑሮዋችሁ የምትደሰቱት ? እኔም ሌላ ላገባ እችላለሁ ። ምንድነው ጥቅሙ ? ሁለታችን ለርስ በርሳችን ነው] የተፈጠርን ። ይህንን ቢገነዘቡልኝ »

« እንደዚህ አይደለ ጠበኩልህ የምትለኝ » የተሾመ አነጋገር ከቁጣ ይልቅ ፌዝ ነበር ።

« አይ ! ፍቅር ሌላ ነገር ነው ። ሰው ወዶ አይፈቃቀርም »

« እኮ አሁን ምንድን ነው የምትለው ? » ተሾመ ርግጥ አርጎ ጠየቀ ።

« ለኔ ይተውልኝ » ። በቀለ በመጨረሻ ወጣለት ። ያበጠው ይፈንዳ ! የፍቅር አምላክ የሚባል ነገር ካለም ልቦናውን ያራራለታል ። እርሱ ባወቀ ይከሥትለት !

በቀለ የተጠባበቀው ቡጢ ኖር እንደሆን የተሾመ ሣቅ የባሰ አስደነገጠው ።

« እንዴ ! እንዴ ! አታፍርም ስትናገር ! » አሣሣቁ የዕብድ መሰለ ።

« ምኑ ነው የሚያሳፍር ? ከመስረቅ መጠየቅ ይሻላል ብዬ ነው » ግን የተሾመ አኳኋን መለዋወጥ በቀለን በአቀራረቡ ግራ አጋባው ።

« የሰረቀ ይፈረድበታል » የተሾመ የሽሙጥ አነጋገር በቀለን አናደደው ።

« አየ እኔ መቼም የሚገባኝ እንደሆነ ብዬ ነው እንጂ » በቀለ ተስፋ ወደ መቈረጡ ተቃረበ ። « እሺ » አለ በተዳከመ ድምፅ ። ተሾመ ተነሥቶ እንደሚወጣ መጠባበቁ ነበር ።

« አይምሰልህ ! » አለ ተሾመ ከተቀመጠበት እየተነ ነቀ ። « ከሥሬ እንዲሁ አልቀርም ። ለዛሬ ዘመን የል ገረድ ሸርሙጣ የሚገባውን ወግ ትፈጽማለች ። ዋጋ ን ታገኛለች ። »

ጥቃቱን ! አለመወደዱን በገሳጥ ሊበቀል ነው የሚ ልገው ? ገንዘቡ ነው የቈጨው ? በቀለ በአእምሮው ቂት አሰላሰለ ። ችግሩ ገንዘብ ነክ ከሆነ ተስፋ አለ ። ዚያ ጭንቅላት ውስጥ የተጠጠረውን ምስጢር ለማን ብ የሚሻ ይመስል ተሾመን በጥሞና አስተዋለው ። ጥቂት ጊዜ ያህል እንደዚሁ ተያዩ ። ምናልባት የብል ት ውድድር ነበር ።

« ብዙ ከሥረዋል ? » አጠያየቁ እንደ ተቈርቋሪ ወዳጅ ነበር ።

« አዎ ! » አለ ተሾመ ሳያመነታ ።

« ምን ያህል ይሆናል »

ተሾመ ሒሳቡን እንደሚመረምር ጸጕሩን አከክ አከክ አደረገና « ባጭሩ ወደ ሁለት ሺህ ብር ገደማ ይሆናል » አለ ።

« የከሠሩት ቢመለስልዎስ ? »

ተሾመ እንቢ ሊል የቃጣ መሰለ ። ግን ጥቂት አሰበና « ምናልባት » አለ እያመነታ ። በቀለ በሆዱ ኩን ታል ተነፈሰ ። ለካ ይኸም ኖሯል ?

« እኔ እከፍልዎታለሁ »

« በምን ምክንያት ? »

« በምንም ። ማለት ፣ ዘመዶቿ ከፈሉ እርስዎ ከ
ለች ወይም እኔ ለርስዎ ምን ልዩነት ያመጣል ? »

« ያንተን ገንዘብ አልፈልግም »

እየ የሀበሻ ግብዝነት አለ በቀለ በሆዱ « ይ
ቅሲ በከንቱ እንጨቃጨቅ ። አሁኑኑ በቸክ ሁለት ሺ
ብር ልጻፍልዎ » የተሾመን ለስላሳ ነጥብ አግኝቶበታል
በቀለ አሸናፊነት ተሰማው ። የቸኩን ደብተር ከኪ
አወጣና ገልጦ ብዕሩን ቀሰረ ። ጥቂት ጊዜ በዝም
ተፋጠጡ ።

« መጻፌ ነው » የሚያስፈራራ መሰለ ።

ተሾመ መልስ አልሰጠም ።

ጻፈና በትንፋሹ አድርቆ «ይኸው ፤ ከአራት ቀ
በኋላ ሊመነዝሩት ይችላሉ ። » አለው ።

ተሾመ ቸኩን ተቀበለና አይቶ « እሺ ፤ ገንዘቡ
ከወሰድኩ በኋላ ሐሳቤን ብለውጥስ » ሲል ፈገግ ብ
ጠየቀው ።

« አይ እምነዎታለሁ ። ^ጌዋ ልጅ ስምምነት ነው
አለ ።

ከበራፉ ላይ ሲደርስ ዞር አለና « ስትገዛት ያረከስካት
አይመስልህም ? » ሲል አፌዘ ።

ከሦስት ቀን በኋላ ነጻነት ደስታ እየተናነቃት ቀለበቱ
መመለሱን እንደ አዲስ ነገር አበሰረችው ።

« አይደረግም ? » እንዳላወቀ ሁሉ ደነገጠ ።

« ደስ አላለህም ? » አለችና ጠየቀችው ።

« ያንን ያህል ስትለምኘው ኖረሽ ድንገት እሺ
ማለቱ አስገረመኝ እንጂ » አላት ።

« እሱስ እኔንም ገርሞኛል ። ግን እንደ ሰማሁት
አንዲት ልጅ ወዶ ሊያገባት ይፈልጋል አሉ » ስትለው
ይበልጥ ደነገጠ ።

« ነው እንዴ ? » የዛሬ ወንድ ምኝ የለውም ። እሞኝቼ
አሸነፍኩ ሲል መበለጡ ደነቀው ። ለካስ ነገሩ ሌላ
ኖሯል ። ግን ገንዘቡ አልቈጨውም ።

በቀለ አስቀድሞ የሚያዘጋጀው ነገር እስኪጠናቀቅ
ድረስ እጇዋን መጠየቅ አልታየውም ። በልብ ፤ ልብ ለልብ
ይተዋወቃሉ ። ሲያርስ መፈጸም ብቻ ነው ። በመጀመሪያ
ግን አንዲት ቤት መሥራት ነበረበት ። « ጨረቃን ልሰ
ጣት ባልችል ኪራይ ቤት ውስጥስ አላስገባትም » አለ
በሐሳቡ ። እንደ ሕፃንም ለጫጉላቸው ሽርሽር ስለሚሄዱ
በት ሰፍራ ፣ ስለሚወልዳቸው ልጆች ብዛት ፣ ስለ ቤት
ዕቃው አቀማመጥ ያልም ጀመር ። ጧት ከነፒጃማው
ማድ ቤት ገብቶ የተጠበሰ ዕንቍላልና የፈላውን ወተት

በትሬ ይዞ ነጻነት ከመኝታዋ እንዳለች ሲያቁርሳት በዐይን ሕሊናው እየታየው ይሥቃል ። ይህም ፈረንጅነት ነው ። ግን ሚስቱን የሚያፈቅር ፥ ሚስቱን አክባክቦ የሚይዝ ፈረንጅ ብቻ መሆን አለበት ?

በመካከሉ ለሥራ ጉዳይ ወደ አውሮፓ የሚሄድ ሆነ ።

ምዕራፍ ፮ ።

የኦቴሎ ቁራኛ ።

በቀለ ከትምህርት ቤት ጓደኛው ከአበበ ጋራ በድንገት የተገናኘው በዐሥራ ሁለት ሰዓት ተኩል ላይ አፕሬቲቭ ጠጥቶ ከቡና ቤት ሲወጣ ነበር ። የጠጣውም ራቱን እንዲያስበላው አልነበረም ። ምሳውን የዋጠው በስንት ጭንቅ ነበር ። እህል አስጠልቶት ሰንብቷል ። የነጻነትን ገጽ ካየ አራት ቀን ሆኖት ነበር ። ሰሞኑን ሊሄድ ነው ። በዚህም ምክንያት ሰውነቱ ታውኳል ። ራቱን እንደ ማይበላ ያውቀው ነበር ። አፕሬቲቭ ያዘዘ እንዲያው ስሜቱ ቢሻለው ብሎ ነበር ።

« እንደ ምን አሉ ጌታዬ ! መኪናዎን ከዚያ ቆሞ አየሁና (ከቢሮው በራፉ) መቼም ከዚህ አይጠፉ ብዬ ነው» አለው በቀልድ አነጋገር እጁን እየጨበጠ ።

« አለነው » አለ በቀለ በታከተ አነጋገር ፤

« ምነው ጌታዬ? ፊትዎ ጠውልጓል ። ጤናም አይደሉ?» መቼም ጨዋታ ያውቃል « ያመመዎት ይመስላሉ ። ይህ ሐኪም የማያውቀው በሽታ ። በፍቅር መያዝ» አለ ሁለቱም ወደ መኪናው እያመሩ ።

« ደርሰው ዐወቁላቸው» አለ በሆዱ ። ምን በፍቅር መያዝ? እስከ ቁንጮው ነው እንጂ የተዘፈዘፈበት

« መቼም እንግዲህ የመንዚኑን እንከፍላለን » አለ እያሾፈ ከመኪናው ውስጥ ሲገቡ ። አስነሡና ፒያሳን ዞረው ከዚያው ቡና ቤት በራፍ አቆሙ ።

« የመንዚኑን » ሲል ጠየቀው ።

« አንተኮ መቼ ነው የሚወጣህ? ዘለዓለም በሰው ግብዣ ልትኖር ? አልበዛም እንዴ !» መኪናውን ከፍተው ሲወጡ « የራሴን ራሴ እጋብዛለሁ » አለና አበበ ተከትለው ቡና ቤቱ ገቡ ። በቀለ አፕሬቲቭ አዘዘ ።

« ቢሬታ ኖ ኖ ኖ ቀይ ቢሬታ ስንት ነው ? ሦልሳ አምስት ሳንቲም ? የለም ! አፕሬቲቭ !» ሲጨርሱ « በል እንግዲህ » ሲል አግባባውና ሃምሳ ብር ሲመነዝር ራሱን ይዞ ጮኸ ።

ይህ ሁሉ ሲሆን አበበ በእጁ አንድ ወረቀት ይዞ ነበር ። አንድ የውጭ አገር የሙዚቃ ባንድ መምጣቱን የሚያውጅ ማስታወቂያ ነው ።

« አንተ መቼም ቀደም ብለህ አይተኸዋል » አለ ወረቀቱን እያገላበጠ « ራስ ሆቴል ጋብዟቸዋል ። በዚያም ቀን እኔ እርስዎን ጋብዤዎታለሁ ። ከሁለት ልጃ ገረድ ጋራ» ።

« ከመጠጡ ጋራ ? » ሲል በቀለ ጠየቀ ።

« መግቢያውም ሁሉም ። ሦስት ራስዎን የመጡ እንደሁ » አለ ።

« ፍቅረኛየን ብቻ ይዤ ብመጣስ ? »

« እያ እርሱ የራስህ ጉዳይ ነው ። መግቢያውንም ትከፍላለህ » አለ ።

ከዚያም ወደ ቤቱ አቅጣጫ ሲነዱ ስለ ሴቶች ጨዋታ ተጀመረ ።

« ዋና አሳሳች ነህ ። እንዲያው መንፈሳዊ ትመስላለህ ። ግን ስንቱን ልጃ ገረድ ነው በመኪናህ የምትጭ ነው ? » አለ አበበ ።

« መንፈሳዊ አይደለሁም ። ግን ሞራሊስት ነኝ ። ታምናለህ ? እንዳቸውንም አልነካኋቸውም » ብሎ መለሰለት ።

« ርግጥ ርግጥ የፐሪንስፐል ሰው ነዎት » ሲል አሾፈና አንዲት አስደሳች ልጅ መኖሯን ከነመሥሪያ ቤቷ አመለከተው ።

« ተወኝ ! መብራቱ አይጥፋ ነው የምትል እሉ » አለ እያዳነቀ ።

« ታዲያ እርስዎስ ? » በቀለ በፌዝ ጠየቀ ።

« አንድ ጓደኛዬ ስለ ነካት ነው ። እኔ ወንድምህ ደግሞ በእንደዚህ ያለው ነገር በጣም ሞራሊስት ነኝ» አለ ።

« እንግዲያው እኔም ፍቅረኛዬን ባስረክብዎት ይታመናሏ » ሲል በቀለ እንደ ዋዛ ጠየቀው ።

« እስከዚህ ድረስ ? ምንስ ቢሆን አብረን አድገን» አበበ ራሱን ነቀነቀ ። በቀለ ስለነጻነት አጫወተው ።

በቀለ የግል ኑሮውን ለማንም ማውራት ከተፈ ሮው አይወድም ነበር ። የፍቅሩን ምስጢር ለእናቱ ልጅ እንኳ አላጫወተውም ። በዚያን ምሽት ግን የሰሞኑ ናፍቆት ስሜቱን ነፍቶትም ይሁን አፕሬቲፉ ገፋፍቶት ለአበበ ሲተርክለት ቤቱን አልፈው ወደ ነጻነት ቤት አቅጣጫ አመሩ ። ሳይታወቀው ነው ። እየታወቀውም ነው ። አሁንም የርሷን ቤት ሰፈር አልፈው ሾላ ደርሰው ሲመለሱ ከፊታቸው ላይ ግን ድቅን ይላል ! እርሷ ፤ አንድ ተማሪ ቢጤና አንድ ጉልማሳ በጉንና ጉኗ ሆነው ወደ ሾላ አቅጣጫ ይወጣሉ ።

«ያቻትልህ !» አለው በተወጠረ አንደበት ። ግን ፍጥነቱን ሳይቀንስ መቶ ሜትር ያህል ነድቶ አዞሮ ቢመ

ለስ የውሃ ሽታ ሆኑ ። መኪናውን አቁመው በአቅራቢው ባሕር ዛፍ ውስጥ ሁሉ ፈለጉ ። ምንም ።

« ተደብቃ ነው » አለ ። በእርግጥም የሚያሰኝ ነበር። በአቅራቢያው አንድ ቪላ ብቻ ነበር ። ከዚያም ገብታ ለች እንዳይል የምታውቀው ቤት አለመሆኑን ያውቅ ነበር ። ብዙ አሰበ ። አጎቷ ከውጭ አገር መጥተው ሰን ብተው ነበር ። ከዘመድ ቤት ተጠርተው ከርሳቸው ጋር ለማምሸት ይሆን ? አንዱ ወንድ አሽከራቸው መስሎ ታል ። እኮ ታዲያ እንዴት በድንገት ተሠወረች ? በዚያ ውድቅት ጨለማ በዚያ የሾላ ባሕር ዛፍ ውስጥ በደም እንደ ሰከረ አውሬ ወዲያና ወዲህ ሲንከራወት አደጋ እንዳይደርስበት አበበ ክንዱን ይዞ አወጣውና መኪናዋን ከባሕር ዛፍ ሥር አቁመው ይጠባበቁ ጀመር ።

« ይገባኛል ፤ እኔም ደርሶብኝ ነበር » አለ አበበ ባዘ ኔታ ። ሁለቱም ሲጋራ አቀጣጥለው ያጨሳሉ ።

ሲጋራውን በሲጋራ ለኩሰው ። « በጣም ቆንጆ አይ ደለችም ። ግን ንጹሕ ናት ። ፍጹም ናት ። ፍጹምነቷም ——» ንግግሩን አንጠጥልጥሎ ተወው ።

« በቀለ በጣም የዋህ አትሁን በሰው ዘንድ ፍጹም ነት የለም ። ታዲያ ፍጹም የመሰለችው የመጨረሻዋ

አሰለጥ ልትሆን ትችላለች» አለ አበበ አሁንም በአዘ ኔታ አነጋገር ።

« እሀና እሱ ኮ ነው እኔም የከነከነኝ » በቀለ በሕ ልም ውስጥ የሚነጋገር መሰለ ።

ከአንድ ሰዓት ተኩል እንሥቶ እስከ ሦስት ሰዓት ድረስ ጠበቁ ። አልተመለሱም ። አንድ ፓኬት - ባለድ ሞት ጨርሶ ሌላ ገዝቶ መጣ ።

«አሁን ብንሄድ ይሻላል ። ተደብቃ ከሆነ አናገ ኛትም ። ግን ኮ ያጠፋሀ አንተነህ በቀለ ። ወዲያው አቁ መህ እኔን ብታወርደኝ ኖሮ » ኖሮ ! ኖሮ ! በእርግጥም ደደብነቱ አናደደው ። ግን በዚያን ጊዜ በመኪናው መብ ራት ገጥታዋን ሲያይ ሌላ ማሰብ አልቻለም ነበር ።

« ትቸኩላለህ እንዴ » ብሎ ጠየቀው ።

« አየ እኔስ ቤቴ ነው የምገባው ። ግን ሌላ ቀንም ልናረጋግጥ እንችላለን» ።

« እስቲ ትንሽ እንቈይ» በቀለ ሞተሩን አስነሥቶ መልሶ አጠፋው ።

« እኔም እንዳንተው ነኝ ። አንድን ነገር ወዲያው ካላረጋገጥኩት አላርፍም» አለ አበበ ።

« እኮ አሁኑኑ ለመቍረጥ እፈልጋለሁ ። ቀስ በቀስ ዘወትር ከምሞት አንዴ ብሞት ይሻለኛል» ከንፈሩን

ይበላው ጀመር ። ስለ ጋብቻ ካሰበ ወር በማይበልጥ ጊዜ ውስጥ ይህ መድረሱ ይበልጥ አናደደው ።

« ደግሞ ኮ ከአሁን በፊት ቀለበት መልሳለች » አለ እንደ ተጸጸተ ያህል ።

« እሱን ፍራልኝ » ሲል አበበ አባባሰው ።

እስከ አራት ሰዓት ከጠበቁ በኋላ የጓደኛውን መቍነጥነጥ ተመልክቶ « አንተን ላድርስህና እኔ ተመልሼ እመጣለሁ» አለ በቀለ ።

« ዐብደሃል ? »

« ቤት ገብቼ እጠይቃለሁ »

« ከቤቷ ጋራ ከተዋወቅህስ ደኅና » ኣለና አበበ ወረደ ። ርግጥ ወንድሞቿን ያውቃቸዋል ። ያውቁታል ። ግን በደንበኛው ኣልተዋወቀም ። ሐሳቡ በሚቀጥለው ወር ሽማግሌ ለመላክ ነበር ። እንደ ዋሸለትም ቤት አልሄደም ። ከዚያው የባሕር ዛፍ ሥር እስከ አምስት ሰዓት ሲጠብቅ አምሽቶ በመንገዱ ዐሥር ጊዜ ያህል ተመላልሶ እግረ መንገዱን ሁለት አፕሬቲቭ ጠጥቶ ከክፍሉ ገባ ።

ከተፈጥሮው ደኅና እንቅልፍ ነበረው ። አንዴ ከተጋደመ ሌባ ቢሰርቀው ስንኳ አይሰማም ። የዚያን ሌሊት ግን ዐይኑ አልከደን አለ ። ከንከሩማህ መጽሐፍ መቶ ኀምሳ ገጽ ያህል አንብቦ አደረ ። ግን ካነበበው

የሚያስታውሰው ትልቅ ዓላማና ተግባር ያለው ወንድ በሴት ወጥመድ ውስጥ መግባት የለበትም የሚለውን ክፍል ብቻ ነው ። እውነት ሊሆን ይችላል ። ግን ሴትም ኮ ትልቅ ዓላማ ትሆናለች ። የርሱ ዓላማ እርሷ ነበረች ። ሙዚቃ -- ድርሰት --ሥዕል የሚገለጥለት የርስዋን ፊገግታ ሳያይ ብቻ ነበር ።

በበነጋው ጧት በአንድ ሰዓት ተነሥቶ ከተግውን በመኪና ሲያዳርስ አረፈደና በሁለት ሰዓት ተኩል ላይ ቢሮ ገባ ። እስከ አምስት በቡናና በሲጋራ ዋለ ። ደወለላት ።

« አሎ!» ድምፁዋ የተለወጠ መሰለው ። ጀሮው ነው ?

« ምነው ጤናም አይደለሽ ? »

« ደህና ነኝ »

« እህ ! »

« እህ ! »

« እኔስ ምግብም አልተበላልኝ ። ብታይኝ ከሰቻለሁ » ሊጠይቃት ያሰበው ሁሉ ቀረ ።

« ወትሮማ ወፍራሙ » ስትል ሣቀች ።

« ዛሬም ፊትሽን አላየው »

« አይመስለኝም »

« ውይ እንዴት ነው የናፈቅሽኝ ! »

« ኤሾ ! »

« በያ ሣቂ ምናለበት »

« እሺ ! »

« ታዲያስ እንገናኛለን ? »

« እንጃ » ይህም ተስፋ ነው ። ምናልባት ።

« ኧረ እስቲ » አለ ለዘብ ባለ አነጋገር »

« ትናንት ማታ በሾላ በእግርሽ ስትኳትኝ ያየሁሽ መሰለኝ ። ሁለት ጕረምሶች አብረው ነበሩ » ።

« እኔስ እንደ ሄድኩ ከቤት አልወጣሁም » አለች ።

« አይቸሻለሁ ኧረ ! »

« የለም »

« ሙት ? »

« ተድላ ይሙት ! ምን አስዋሸኝ » ቈጣ አለችበት ።

« እንግዲያው ዐይኔ ነው » ብሎ አቆላመጣት ።

« አኬ ! » ተባብለው ዘጋች ።

ማን ይታመናል ? ዐይኑን ይመነው ወይስ የርሱዋን ቃል ? ጸጕሯን ፡ ዐይኗን ፡ አፍንጫዋን ፡ ያን ሹራቧ በገሃድ ዐይኑ አይቶት ነበር ። ርግጠኛ ነው ። ካለበለዚያ ዐይኑ የሌለ ምትሐት ይመለከታል ማለት ነው። ጤናማም አይደለም ማለት ነው ። አማኑኤል መመርመር ሳያስፈልገው ይቀራል ? ለጓደኛው ደወለና ታሪኩን አጫወተው ።

« እርስዋ ለመሆኗ ርግጠኛ ከሆንክ ዋሽታለች ማለት ነው ። ከዋሸችም ሽፍጣሃለች ማለት ነው » አለው ።

« እኮ ማረጋገጥ አለብኝ »

« መከታተል ተዋ ! » ሲል መከረው ።

ቀጥሎ ለእታገኝ አማከራት ። በሕይወቱ ሙሉ እንደዚያን ቀን ግራ ገብቶት አያውቅም ። አእምሮው ተዘበራረቀበት ። አንድ ሰው ከፊቱ ላይ አንድ ነገር ተደቅኖ ቢያይ ፤ ያ ነገር የለም ሲባል በርግጥ የአእምሮ ጤነኝነት አይሰማውም ። የተሳሳተ ነገር አለ ።

« በቀለ » አለች እታገኝ አንገቷን ደፋ አድርጋ ፤ « አንተ መልአክ ለመሆን ብትሞክር ፤ ለመሆን ደግሞ አትችልም - ሌላው ሁሉ መልአክ እንዲሆን አትተማመን ፤ በኋላ በጣም ትሳቀቃለህ » ።

« ምን ማለትሽ ነው ። እርሷ ናት ነው የምትይው ? ቍጣውን በርስዋ ላይ ሊወጣ ከጀለ ። ሰው የለም ማለት ነው ? እስከዚህ ዝቅ ብለናል እንዴ ? ለምን ተስፋው እንዲነጥፍ ያደርጋሉ ?

« አልወጣኝም ። ግን ልትሆንም ላትሆንም ትችላለች ። ጕዳዩን በጠቅላላ በሰው ልጅ ደካማነት ተፈጥሮ መገመት አለብህ » ። የማጽናኛ ገጥታ ልታሳየው ሞከረች ።

« ልትሆን ትችላለች ላትሆንም ትችላለች ። ይህማ ያሻማል- እታገኝ ። »በቀለ ራሱን ነቀነቀ ።

እንደወጣች ለአበበ እንደገና ደወለና « በላ ጓደኝ ነትህን እንየው ። ድቲክቲቭ አንብቤአለሁ ትላለህ» ብሎ በጉን እንዲያጣራለት ተመሣጠሩ ።

ማምሻውን በቀጠሮ ከዚያው ቡና ቤት ተገናኙ ፕላን አወጡ ። አበበ በአፈጻጸሙ እምብዛም የሚችገር አልመሰለም ።

በቀለ ሊሄድ ዋዜማ ፤ ከነጻነት ጋራ ከመኪና ውስጥ ሆነው ቡና እየጠጡ የሚያመጣላትን ዕቃ ሲያማርጡ « ወር ? ወር ሙሉስ ሬዘመ በቅዬ » አለችው ።

« አሁን ይህችን በመሰለች ንጽሕት ፍጥረት ላይ ምን አሰብኩ እባካችሁ ? የመጨረሻው አስቀያሚ ጭራቅ ነኝ » በቀለ ክፉኛ ተጸጸተ ። የጭንቅላቱን ቆሻሻነት ተጸየፈው ። የአቴሎ ቍራኛ ። ሲሰነባበቱ በዐይኗ ዕንባ ችፍፍ አለባት ። በመሐረሟ እያመጠጠች ፤ « በል ደኅና ሁን ልቅበጥ ደግሞ እንዳትል ። አይዞህ ለየሱስዬ ደግሞ እጸልይልሃለሁ » አለችው ። መመርመር ቀርቶ በሄደችበት ዝር እንዳይል ለማስጠንቀቅ ማታ አበበን ቢፈልገው አጣውና ጧቱን በረረ ።

ብር ፡ አምባር ፡ ሰበረልዎ

« ልትሆን ትችላለች ላትሆንም ትችላለች ። ይህማ ያሻማል- እታገኝ ። »በቀለ ራሱን ነቀነቀ ።

እንደወጣች ለአበበ እንደገና ደወለና « በላ ጓደኝነትህን እንየው ። ድቲክቲቭ እንብቤአለሁ ትላለህ» ብሎ በጕን እንዲያጣራለት ተመማጠኑ ።

ማምሻውን በቀጠሮ ከዚያው ቡና ቤት ተገናኙ ፕላን አወጡ ። አበበ በአፈጻጸሙ እምብዛም የሚቸገር አልመሰለም ።

በቀለ ሊሂድ ዋዜማ ፤ ከነጻነት ጋራ ከመኪና ውስጥ ሆነው ቡና እየጠጡ የሚያመጣላትን ዕቃ ሲያማርጡ « ወር ? ወር ሙሉስ ረዘመ በቅዬ » አለችው ።

« አሁን ይህችን በመሰለች ንጽሕት ፍጥረት ላይ ምን አሰብኩ እባካችሁ ? የመጨረሻው አስቀያሚ ጭራቅ ነኝ » በቀለ ከፋኛ ተጸጸተ ። የጭንቅላቱን ቆሻሻነት ተጸየፈው ። የኦቴሎ ጭራኛ ። ሲሰነባበቱ በዐይኗ ዕንባ ችፍፍ አለባት ። በመሐረሟ እያመጠጠች ፤ « በል ደኅና ሁን ልቅበጥ ደግሞ እንዳትል ። እይዞህ ለየሱስዬ ደግሞ እጸልይልሃለሁ » አለችው ። መመርመር ቀርቶ በሂደችበት ዝር እንዳይል ለማስጠንቀቅ ማታ አበበን ቢፈልገው አጣውና ጢቱን በረረ ።

ም ዕ ራ ፍ ፯ ።

የ ጠ ወ ለ ገ ች አ በ ባ ።

ለበቀለ አንድ ወር ጊዜ እንደዚያ ረዝሞበት አያውቅም ። ጢት በተነሣ ቍጥር አንዳንድ ቀን ቢቀንስለት የማይገባደድ ዘለዓለም መሰለበት ። የፓሪስ ከተማ ሰለችው ። ሮም አስጠላው ። አተላ ቅራሪ ሆነችበት ፤ ያማረው — ያሸበረቀው — አውሮፓ ምኑም — ምኑም አላስደሰተውም ። ልቡ ከዚህ ነበር ። ግን እንዳያልቅ የለም አልቆ ተመለሰ ። አቤት ጥድፊያው ! ሻንጣውን በራፍ ላይ ለዘበኛ ጥሎ መኪና አስነሥቶ ወደ ቤቷ ከነፈ ። እንደ ጨው ሟሙታ ፣ እንደ መንፈስ ተሰውራ የምትቄይ መሰለው ። ቅቤ ተቀብታ አገኛት ።

« ሰው ሁሉ የት ሄደ ? » አለ ፤ ጭር ያለውን ግቢ ተመልክቶ ፤

« ሽርሽር ሄደዋል » ስትል መለሰችለት ።

« አንቺ ለምን አልሄድሽም » ።

« አላሰኘኝም » ከርቧ ክፍል ውስጥ ተቀመጡ ።

« ደኅና ነሽ ነጻነት »

« ደኅና ነኝ ። አንተስ ደኅና መጣህ ? »

« ተይኝ መምጣቴንስ መጣሁ ። አጀርጂው መምጣት ነው የቀረኝ ነጻነት » የእፎይታ ፈገግታ ሊያሳያት ሞከረ ።

« አቤት ? » አለች በፈዘዘ ድምፅ ። ትክ ብሎ አስተዋላት ። በርግጥ ፈዝላች ። እንደቡቷ ልዩ ፤ ቃና ድካም ፣ ሰቀቀን ፣ አዘኔታ ? የሆነ ነገር አለ ።

« ነጻነት ! ምን ሆነሻል ? »

« ምንም »

« በመምጣቴ ደስ አልተሰኘሽም እንዴ ? »

መልስ አልሰጠችውም ።

« ነጻነት ! ነጻነት ! » ከነበረበት ተነሣና ከጐኗ ቁጭ አለ ። ጨነቀው ። እንደዚህ በጠወለገ መንፈስ ሳይሆን በደኅና ስሜት ሊያገኛት ነበር ያሰበው ።

« ነጻነት »

« አለሁ ምን ዐሥር ጊዜ ትጠራኛለህ ። የምትናገረው እንዳለ ተናገር » ቍጣ አልነበረም ።

አገጯን ቀና አድርጎ በዐይኑ አቆላመጣት ። እስዋም ለመጀመሪያ ጊዜ ፈዛ ተመለከተችው ።

« እንዴት እንደምገልጠው አላውቅም » አለ በቀለ በለሰለሰ አንደበት « ትዝብት ይሰማኛል ፤ ሚስቴ ሁኚ አልልሽም ነጻነት ። ባልሽ ልሁንም አልልም ። እንጃ

እኔ ላንቺ የተገባሁ አድርጌ ራሴን አልገምተውም ። የምመካበት ቢኖር ስላንቺ ያለኝ ፍቅርና ታማኝነቴ ነው ። የምትቀበይው ቢሆን እኔነቴን በአገልጋይነት በፍጹምነት ልስጥሽ ። ሚስት ሳይሆን እመቤቴ ሁኚ ። ይኸው ነው የምለው ነጻነት »

ግንባሯን ከመዳፉ ላይ በማንተራስ አንገቷን ደፍታ ጥቂት ከቈየች በኋላ «የለም» ስትል ራሷን ነቀነቀች ፣ አስባ የወሰነች ይመስላል ። በቀለ ጆሮውን ማመን አቃተው ። መብረቅ ነው ። የግድግዳው ድምፅ ነው ። ወይስ በመካከላችን ጭራቅ መንፈስ አለ ? የነጻነት ድምፅ ግን ሊሆን አይችልም ።

« ነጻነት » አለ እንደ ገና በጣር ድምፅ ።

« አልችልም በቀለ ። አልችልም ። እመቤትም ሆነ ምንም ልሆንህ አልችልም — አልችልም » እንደ ዛር አን ዘፈዘፋት ። በቀለ ግራ ገባው ።

« እንዴ ! እንዴ ? አላምንም ። ጨረቃ ላይ ቤት አል ሠራንም ? አልተፋቀርንም ? በፍቅር አላመንም ? ነጻነት ምነው እንግዳ ሆንሽብኝ ? » መዝዝ ያለ ስሞታ ነበር ።

« የምን ማፍቀር ! እንደ ሰው ባትመስለኝ አመለ ኩህ እንጂ ። ምነው እንደሌሎቹ ደንዳና ሆኜ ለመኖር ብችል ኖሮ ! እንደሌሎቹ እንዳልሆን አድርገህ ተውኸኝ። ጥንቱ አልፈርድም ። ምናልባት በፈጣሪዬ ተረግሚያለሁ ፣

ግን ምን በደልኩት ? » እሮሮዋ የርሱን ጉሮሮ ተናነ
ቀው ።

« ምን መዓት ታወሪያለሽ ነጻነት፣ምን በደልኩሽ ? »

« ምን በደልከኝ አልኩህ ? »

« ታዲያ ጋብቻችንን የሚከለክል ምን ነገር አለ ?
ቀለበቱ ተመልሷል ። ቦታ ገዝቻለሁ ። የምንሠራው ቤት
ዩታየኛል ። ጨረቃንም ባልሰጥሽ እስከዚህም ድረስ
ኑሮዋችን መጥፎ አይሆንም ። ግዴለሽም » ትከሻዋን
አቅፎ እሹሩሩ አላት ።

« የምናገረው አማርኛ ነው ። አላገባም ። አንተን
አላገባም ። ሌላም አላገባም ። ዓለም ይስፉ ። እጠፋላች
ኋለሁ ። ኧረ እንዲያው ብሞትስ ምኑ እንዳይቀር ! በቀለ
እባክህ ተወኝ ። እባክህ ጥፋልኝ » ድንገት ከጉያው ሽጉጥ
ብላ ዕንባዋ በአራት መንታ [ይወርድ ጀመር ። ሰው
ነቷ የሚረግፍ እስኪመስል ድረስ] አንሰቀሰቃት ። በቀለ
የሚያደርገውን አጣ ። ሊያባብላት አልቻለም ። ለማስረ
ዳት መሞከር ከንቱ ነበር ። ምንስ የሚያስረዳው ነገር
አለ ። ካልፈለገች አልፈለገችም ማለት ነው ። ፍላጎቷን
አይፃረርም ። ግን ለምን አልፈለገችም ? እንደ ተሰማው
አሁንም ታፈቅረዋለች ። ሰው እንቆቅልሽ ነው ? ተንሰ
ቅስቃ ተንሰቅስቃ የደከመ ሰውነቷ ዘንፈል ሲል ከአል
ጋው ላይ አጋድሟት ወጣ ።

« ምንድናችሁ ሴቶች ? አይገባኝም » በበነጋው
ጧት ሥራ እንደ ገባ እታገኝን አዋያት ።

« ምናልባት በጣም ስለምታፈቅርህ ፤ ወይም እንደም
ታፈቅራት ስለምታውቅ ይሆናል » አለችው ታሪኩን
በጥሞና ካዳመጠች በኋላ ።

« ሎጂኩ አይገባኝም » አለ በቀለ ።

« አንተስ ሳማክርህ እንደዚሁ አላልከም ? » ስትል
ጠየቀችው ።

« ታዲያ ልክ አለመሆኔ ወዲያው ገባኝ ! »

« ለመሆኑ ልጃገረድ ናት ? » እጠያየቋ የጥርጣሬ
ዐይነት ነበር ።

« እንዴ ! እኔ ምን አውቃለሁ » መጠየቋ አስገረ
መው ።

« ምናልባት ምክንያቱ እርሱ ሊሆን ይችላል » እታ
ገኝ አሰበች ።

« ምኑ ? ልጃገረድ መሆኗ ? » በቀለ በመደነቅ ከት
ብሎ ሣቀ ።

« አለመሆኗ ። በቀለ ወንድና ሴትኮ አንድ ዐይ
ነት አያስቡም ። ሴቶች የተለየ ስሜት ፣ የተለየ ተፈጥሮ
አለን ። ለፍቅራችንም የተለየ ግምት እንሰጠዋለን ።
ለምሳሌ ፣ ታፈቅራታለህ ። ታፈቅርሃለች ። ልጃገረድ እን
ዳይደለችስ ? አለመሆኗን የደረስክበት ጊዜ ፍቅርህ የሚ

ቀንስባት ፣ ግምትህ ዝቅ የሚልባት ይመስላታል ። ይህ
እንዲሆን አትፈልግም ። ፍቅራችሁን ከሚያጠወልግ
ከዚያ ገለጣ ለመዳን አለማግባትን መርጣ ይሆናል »
እታገኝ ከቢሮው ልትወጣ ቃጣች ።

« ቈይ እንጂ ። ታዲያ እንደኔ አስተያየት ተሳስታ
ለች ። በጣም ተሳስታለች ። ያፈቀርኩትኮ ድንግልናዋን
አይደለም ። ድንግልና ከተፈለገ በደርዘን ይገኛል »

« ቢሆንም ሴቶች ስለድንግልናቸው ከፍተኛ ግምት
አላቸው ። ይህንንም ክቡር ነገር ለሚወዱት ቢያበረክቱት
ደስ ይላቸዋል ። ደግሞም መጥፎ አይደለም » አለችው
እታገኝ ።

« ነው ። በሌላው አንጻር ደግሞ በጭውነት ስሜት፤
በፍቅር ጥበቃ ሳይሆን ለባል ማግኛ ሲባል ክብርናን
ማስቀመጥ አንድ የሸርሙጥና ዝንባሌ ያለበት ይመስ
ለኛል። ማለት ደንበኞቹ አሮጌ ዕቃቸውን ቢቸረችሩ
እነዚህ ደግሞ አዲስ ዕቃቸውን በከፍተኛ ዋጋ ለመሸጥ
ይጠባበቃሉ ። »

« መላ ቅጥ ያሳጣህኮ ይህ አጕል ፍልስፍናህ ነው
በቀለ » እታገኝ ራሷን ነቀነቀች ።

« አዎ አንዳንድ ጊዜ ያቃዠኛል ። እንጂ ገና ብዙ
ሳልቃዥ እቀራለሁ ? ምን ላድርግ ትይኛለሽ እታገኝ ?
ምክንያቱ እንደምትይው ከሆነ ከርቧንቷ በተቀር ስለድ

ንግልናዋ ደንታ እንደሌለኝ ፍርጥ አድርጌ እነግራታ
ለሁ ። »

እታገኝ አዲስ ሐሳብ እንደ ተገለጠላት ከበሩ ላይ
ስትደርስ ዞር አለችና « ለመሆኑ ያንን አበበ የምትለውን
ሰውዬ አግኝተኸዋል ? » ብላ ጠየቀችው ።

እርሱም አንድ ነገር ነው አለ በቀለ በሆዱ ። ረስ
ቶት ነበር ። እታገኝ ምን ስምታ አስታወሰችው ? ወዲ
ያው ደወለና አገኘው ።

ሰላምታ ከተለዋወጡ በኋላ « ታዲያስ ከመሄዴ
በፊት ያጫወትኩህ ጕዳይ ከምን ደረሰ ? » አለና ጠየቀው ።

« እርሱማ ተያይዟል » አለ አበበ ።

« ምኑ ? » መልሶ ጠየቀው ።

« ከዚሁ ላይ ብንተወው ይሻላል ። ደኅና ሁን ሥራ
አለብኝ » አበበ ቴሌፎኑን ከጆሮው ላይ ዘጋበት ።
እንዴ ? ሰው ሁሉ ምን ነክቶታል ። ጭንቅላቱ ልክ ነው ?
ነጸነት ተለውጣ ቈየችው ። አበበ በድንገት እንደ ጠበኛ
ቴሌፎን ከጆሮው ላይ ዘጋበት ። ጀረ አነጋገሩም አልጣ
መወ ም ነበር ። ቀጥሎ ለነጸነት ደወለ ። ሥራ አልገባ
ችም ። በቀለ ተቅበዘበዘ ። አበበንም ሊያገኘው አልቻ
ለም ። ሰሞኑን ዕረፍት ሄደ ተባለ ።

ከሁለት ቀን በኋላ አላስችለው አለና ከቤቷ ሄዶ
ጠየቀ ። የለችም ። የት ሄደች ? እነርሱም የማያውቁ

ወይም እያወቁ የሚደብቁት ጉድ ያለ ይመስል አደባብ ሰው ሸኙት ። አንደኛው ወንድሟ ዘመድ ጥየቃ ወደ ውጭ አገር ሄደች አለው ። የት? እንጃ ። እኅቲቱ ደግሞ ወደ ጠበል ነው አሉት ። ምን እንዳመማትና የት ጠበል እንደ ሄደች ቢጠይቅ አቀርቅረው ወለል ወለሉን ተመለከቱ ። ባንድ በኩል ጸጥታው ቤቱን የኀዘን ቤት አስመስሎታል ። በመምጣቱና በጥያቄውም አለ መደሰታቸውን አኳኋናቸው ይገልጥ ነበር ።

ምነው ዓለም በድንገት እንደዚህ ተለዋወጠበት? ከፍቅሩ ፣ ከናፍቆቱ ፣ ከሰቀቀኑ ጋራ የነገሩ ዕንቆቅልሽ ሕሊናውን በጠበጠው ።

በጨለማ ክፍል ውስጥ እንደ መዓዝ ዐይነት ነበር ። በዚህም በዚያም ግንባሩ ከግድግዳ ጋራ ይጋጫል ። በቀለንም በአእምሮው ውስጥ ልዩ ልዩ የሐሳብ ጭራቆች እየመጡ ይደበድቡት ጀመር ። ሰላምና ጸጥታ ጓዛቸውን ጠቅልለው ከሰውነቱ ወጡ ። የተተካበት የሕውከት ማዕበል በሳምንት ውስጥ ተፈጥሮውን እያንኰታኰተ ጣለው ። ከሥራው ቀረ ። ቢሄድም ዋጋ አልነበረውም ። አይበላም ። አይተኛም ። ቁጭ ብሎ ሲጫወትም ስለ ነጻነት መቃዠት አምጥቶ ነበር ።

አካባቢና አየር መለወጡ ትንሽ ይረዳው ይሆናል ተብሎ በዘመዶቹ ውትወታ ለጥቂት ጊዜ አሥመራ ሄዶ እንዲቈይ ተደረገ ። ዋና አለኝታቸው ነበር ። ተሰባብሮ እንዲወድቅ አልፈለጉም ። በመካከሉ ነገሩን እንደሚያጣሩለት አጽናኑት ። እርሱ ግን በበኩሉ እታገኘን በጥብቅ አደራ አላት ። «ምንም ዐይነት መሪር መርዶ ይሁን እንዳትደብቂኝ ። አንድ ጊዜ ብወጣው ይሻለኛል ። ወዲያው በቴሌፎን እንድታስታውቂኝ - እሺ » የሚገኝበትን ቍጥር ሰጣት ።

የአሥመራ ስንበታው አንድ ረጅም ሕልም ነበር ። ምን እንዳደረገ ቀርቶ መኖሩን ስንኳ በሚገባ የማያስታውስበት ጊዜ ነው ። አብዛኛውን ከዐልጋው ላይ ተጋድሞ ይውላል ። መቅበዝበዙ ሲሻለው መፍዘዝ ተተካበት ። ነፃነት ይኸኔ የት አለች? ምን ታደርጋለች? ምን ታስብ ይሆን? ስትስቅ ትታየዋለች ። ስታለቅስ ያያታል ። አብረው ያለሙት ፣ በጠራ ጨረቃ ሥር ተቀምጠው የተጫወቱት - - ሐሳቡ ከአዲስ አበባና ከነጻነት ትዝታ ጋራ ተጣብቆ አልላቀቅ አለ ። እኅቱ በብዙ ረገድ ልትረዳው ሞከረች ። ስሜቱ ስለሚገባት እንደርሱው ተጨነቀች ። ምናልባት ተብሎ ልጃገረድ ይመጡለት የጀመረውም አሥመራ ሳለ ነበር ። አንዳቸውንም አላያቸውም ። ዐይኑ ተጋርዶበታል ።

አንድ ወር ከሳምንት ያህል እንዳለፈ -ርሱ ግን ቀን ቈጠራውን ትቶታል- የሚጠብቀው ቴሌፎን ከአ

ዲስ አበባ ተደወለለት ። አቤት መቍነጥነጥ ! አካላቱ
ተንቀጠቀጠ ። ትንፋሽ አጠረው ። እታገኝ ነበረች ።

« አሎ አሎ ይሰማሃል ? » አለችው ።

« አዎ ! እሰማለሁ ምንድነው ንገሪኝ » ቍጣ ነበር ።

« አሎ ! በቀለ ደኅና ነህ ? »

« አፋ!ንገሪኝ ነው የምልሽ ምን ሐተታ ማብዛት ነው»

እታገኝ ጥቂት ሴኮንድ ዝም ብላ ቈየችና ተምጦ
እንደ ወጣ ትንፋሽ « ነጻነት ልትጻር ነው » አለችው ።

« ኖ- ኖ ! » ጩኸቱ ቤቱን አደባለቀው ።

እኅቱ መጥታ ከአጠገቡ ቆመች ። በትእዛዝ ያስቀ
ረው ይመስል « ኖ ! » አለ ወደ ርቢ ዞሮ ራሱን እየነቀነቀ፤
ውሸት ነው የሚል መልስ የሚጠብቅ ይመስል እኅቱን
በመጨነቅ ተመለከታት ። ለማጽናናት እጅዋን ብቻ ከትከ
ሻው ላይ ጫን አደረገችው ። እውነትነቱን መዋጥ አቃ
ተው ። ከውስጥ ዕንባና ልቅሶ ይተናነቀው ነበር ።

« አሎ - አሎ ! » አለች እታገኝ እንደ ገና ።

« መቼ ነው ርሱ ? » በምሬት ጥርሱን አገጠጠ ።

« ነገ እሑድ ነው ። ትመጣ እንደሆን አንተም ለሠ
ርጉ ተጠርተሃል » ፌዙ እንደ ዕብድ አንከተከተው ።

« መጣሁ » አለና ቴሌፎኑን አስቀምጦ ወደ ውጭ
ተፈተለከ ።

« የት ነው የምትሄደው » አለች እኅቱ ከወደኋላው
እየሮጠች ።

« አዲስ አበባ »

« አውሮፕላንኮ የሚበረው ነገ ጧት ነው » ። ቀኑ
ዐርብ ነበር ።

«ይህ ጭንቀላቴ። ወይኔ አእምሮዬ ልክ አይደለም ።
አሥመራ አዲስ አበባ ከቢሮው እንደ ፒያሳ ወጣ ብሎ
የሚኬድበት መሰሎታል ። ተመልሶ በሳሎኑ ላይ ዘንፈል
አለ ።

ምዕራፍ ፰ ።

ጠፍ ጨረቃ ።

ቅዳሜ ጧት በቢሮው ሳሎን ተቀመጠና ሲጋራ
እቀጣጥሎ ታሪኩን በዝርዝር እንድታጫውተው እታገ
ኝን ጠየቃት ። መንፈሱ ትንሽ ተረጋግቶ ነበር ። ድካ
ምም ነው ። እኅቱ እስከ እኩለ ሌሊት ስትመክረው
አድራ ነበር ። ነገሩን እምብዛም አያስታውሰውም ። ነገር
ግን ወደ አዲስ አበባ ሲበር አንዳንድ ጊዜ አእምሮው
እየሳተ ቢያስቸግረውም በጥምና አስቦ እውነትነቱን
ወደ ማመኑ ደረሰ ። ሺንፈቱን እንዳወቀ ጀኔራል መቅበጥ
በጡ ተጣ አለለት ። አንዳንድ ጊዜ ብቻ ያገረሽበታል ።

« ምኑን ላጫውትህ ? » አለችና እታገኝ ጠየቀችው ፡፡

« ኧረ ለመሆኑ ማንን ነው የምታገባው ? »

እታገኝ በመልሷ ጥቂት አመነታች ፡፡ አነጠሰችና በመሐረብ ውስጥ « አበበን » አለችው ፡፡

የነጻነት ተለውጦ መቈየት ፣ የአበበ ቴሌፎን አመላለስ ፣ ከዚያም የሁለቱ በአንድ ጊዜ መሰወር በመካከላቸው አንድ ጉድ እንዳለ የጥርጣሬ ፍንጭ ሳይቆጥር አልቀረም ነበር ። ግን ጋብቻ —

« ካልጠፋው ወንድ አበበን ? »

በአዘኔታ ራሱን ነቀነቀ ። ትዝብቱ ከፋኛ ተሽማቀቀ ፡፡ « አዬ ሴት ! አዬ ሴት ! ደግሞ አመለከሁህ ! አንተንም ሌላም አላገባም እጠፋለሁ አፈር ድቤ » ድምፁ እየጋለ ሄደ ። ትፍ ማለት ቃጣው ፡፡

« እውነት ነው »

« ምኑ ነው እውነት ? »

ማንባሩን ኮስተር [አደረገው ፡፡

« የነገረችህ አብዛኛው »

« ጥብቅና ቁሚላት » ገላመጣት ፡፡

« ግትር ነህ በቀለ፡፡ ነገር አይገባህም ፡፡ እንደ ሰማሁት ከሆነ ተሳስታ ወይም አጥፍታ ይሆናል ፡፡ ግን ኀጢአተኛ አትመስለኝም ፡፡ »

« እንሰማዋ !» ሲጋራ አቀጣጥሎ ጢሱን ወደጣራው ያቦን ጀመር ፡፡

« ነገሩን በተቻለኝ መጠን ተከታትዬዋለሁ ፡፡ አንተ ወደ ውጭ አገር እንደሄድክ ፀሐይ በምትባለዋ ጓደኛዋ አማካይነት አበበ ይተዋወቃታል ፡፡ በመኪና አብረው ሽርሽር ይሄዳሉ ፡፡ ነጻነት አበበን የፀሐይ ወዳጅ አድርጋው ነበር ፡፡ መጠጥ ይጠጣሉ ፤ ከዚያ በኋላ የሆነውን በትክክል አታውቅም ፡፡ »

መጠጥና ነጻነት ? ይገባዋል ፡፡ አንድ ቀን አንዲት ጠብታ ቤርሙጥ አቅምሷት ቤቷ ተሸክሞ እንዳስገባት ያስታውሳል ፡፡ ያቺ አቃጣሪ ሸርሙጣ ! አለ በሆዱ ፡፡

« ግን ሽርሽር ምን አስኬዳት ? ያው እግሬ ወጣ ሲል ወጣ መሆኑ አይደለም ? » ጥያቄው ራሱን ጭምር ነበር ፡፡

« ልጁ ናፍቆትምኮ ያቅበዘብዛል ፡፡ አንተ የለህም ፡፡ ብቸኝነት ሲሰማት ትንሽ የሚቀላት መስሏት ይሆናል ፡፡ በዚህም በዚያም ፤ ይህ እንደ ሆነ ወዲያው በራ ጠፍታ ከዶብረ ሊባኖስ ነው ተይዛ የመጣችው ፡፡ እመነዙሳለሁ ብላ ሰማይና ምድሩን ታደባልቀው ነበር አሉ ፡፡ በዚህ ጊዜ ነው አንተን እንቢ ያለችው ፡፡»

« ከዚያ በኋላ አበበን ወደደችና ሐሳቧን ለወጠች ?» እነጋገሩ የሽሙጥ ነበር ፡፡

« የለም» አለች ታገኝ «በዚያው ቅሪት ሆና ተገኘች ። የቤተ ሰብን ስም ከጉድ ለማዳን ለልጁም ሲባል ሁለቱንም አስገደዷቸው እልሃለሁ ይኸው ነው ባጭሩ ። »

በቀለ ዐይኑን ጨፈን አደረገና ራሱን በቀስታ እወዛወዘው ። « አይገባኝም ። ምንም --- ምንም አይገባኝ ። አበበ እኔን ? ዋ - ዋ ! » የተነጋገረው ከራሱ ጋራ ነበር ። ዐይኑን እንደ ገጠመ ያንቀሳቃሱ መሰለ ። ሰው አስጠላው ! መረረው ።

« ከሥርጉ ትሄዳለህ ? ሙት ተጠርቶሀል ! »

በቀለ ከእንቅልፉ እንደ ተቀሰቀሰ ድንገት ቀና አለና « እንገቴ እስኪበጠስ ነውና እንዲያውም የምዘፍነው » ሲል ሣቁን ለቀቀው ። እንደ ዕብድ ደግሞ ደጋግሞ ተንከተከተ ። በምን ለምን እንደ ሣቀ አያውቀውም ! የመገረም ሣቅ ነበር ። ዓለም የጦጣ ድራማ ሆነችበት ።

የሠርጓ ቀን እሑድ የሦስተኛው አፍሪቃ ዋንጫ ውድድር በቀ. ኃ. ሥ. እስታዲየም የመጨረሻው ጨዋታ የተፈጸመበት ዕለት ነበር ። በቀለ የአፍሪቃ ዋንጫ ቀርቶ የጽርሐ አርአያም አክሊል ቢሆን ስለኳስ ጨዋታ ደንታ አልነበረውም ። በዘጠኝ ሰዓት ላይ ልብሱን ለባበሰና ወደ ፒያሳ ወጣ ። አይቶ የማይጠግበው ሌላ ነገር ነበር ። አሁንም ምናልባት ለመጨረሻ ጊዜ ማየት አለ

በት ። ሙሽራዪቱን - የልቡን ሙሽራ - እንደ ባዳ - እንደ ማንም ተራ ሰው በፒያሳ በረንዳ ላይ ቆሞ ሊያያት ?

ፒያሳው ካለወትሮው ጭልል ብሎ ነበር ። አብዛኛውን እሑድ ሞልተው የሚታዩት ሲኒማ ቤቶች በራፋቸውን እንደ ከፈቱ ናቸው ። ሕዝቡ ወደ ኳስ ሜዳ ወርዷል ። አልፎ አልፎ ግን ሰዎች በአንዳንድ ትራንሲስተር ራዲዮ ዙሪያ ከምችች ብለዋል ። በየስፍራው የሚሰማው የራዲዮ ድምፅ ነው ።

አቤት እትዬ ማርያም ! --- ጊላ በአስደናቂ ሁናቴ ያዘ ። ለአዋድ ሰጠው --- አዋድ ለተስፋዬ --- ተስፋዬ ለሉቺያኖ - ሉቺያኖ ለመንግሥቱ --- መንግሥቱ --- ለኢታሎ --- ኢታሎ ለግብ ! ግብ ጠባቂው ያዘ ። ከኳስ ጋራ አብሮ የሚከንፍ የሚመስለው የተናጋሪው አንደበት ከፍና ዝቅ ባለ ቍጥር በየራዲዮው ያቀረቀረው አድማጭ አብሮ ይቁነጠነጣል ። አንዳንዱም ራዲዮው መታ ! ሲል እግሩን የሚያነሣ አለ ።

ሰው በስሜት የሚመራ ጦጣ ነው ልበል ? ኳስ ወዲህና ወዲያ ተሯሯጠችና ይህንን ያህል መወራጨት ፤ ይህንን ያህል መቦረቅ ምንድን ነው ? አለ በቀለ በሐሳቡ ።

ለወትሮው አላሳልፍ የሚሉት ሊስትሮች ዛሬ ሥራቸውን ዘንግተው ዜናውን ብቻ ይከታተላሉ ። አንዱን በመከራ ጠራና ከሳባ ቤተ መጻሕፍት በራንዳ ላይ ከተ

ደረደሩት የሊስትሮ ወንበሮች ካንዱ ላይ ተቀመጠ ። ሊስትሮው ግን በብሩሽ ብቻ ነካ ነካ አድርጎለት ያኔውኑ ዐሥር ጊዜ ግብ ገባ ? እያለ በመጠየቅ ጥሎት ሄደ ።

በቀለ እግሩን አጣመረና ሲጋራ አቀጣጥሎ ይጠብቅ ጀመር ። የአዲስ አበባ ሠርገኛ ሁሉ መተላለፊያው ፒያሳ ነው ። እነርሱም መምጣታቸው አይቀርም ።

በዐሥር ሰዓት ላይ ሠርገኞች መምጣት ጀመሩ ። በማርቸዲስ ፥ በኦፔል ፥ በቾቭሮሌት ፥ በሚሊቸንቶ ፥ በሰይቸንቶ ፥ በአንድ ሰዓት ውስጥ ሰባት ያህል ቈጠረ ። እያንዳንዱ የሙሽራ አውቶሞቢል ብቅ ባለ ቍጥር በቀለ ዐይኑ ተጕልጕሎ የሚወጣ እስኪመስል ድረስ ያተኵር ነበር ። በሐሳቡም ይተቻል ። ስንቱ ነው ለፍቅር በፍቅር የተጋባው ? አሁን ይህቺ ወዳው ነው ? ወይስ ሌላ ምክንያት አላት ? ያችን የመሰለች ቆንጆ ከጐኑ ያስቀመጠው ያ ሙሽራ አሁን ምን ያስባል ? ነገ ረቡዕ ስንቱ ይፋታል ? ስንቶቹ በጸጸት ይኖራሉ ?

የነጻነት ዕጮኛ የነበረው ተሾመም ከአንዲት ወፍራም ልጅ ጋራ ተሞሽሮ ሲያልፍ በቀለ ገርሞት ሣቀ ።

በመጨረሻ በግልጥ ቾቭሮሌት መጡለት ። በአበበ ግዙፍ ሰውነት በሩቁ አወቃቸው ። ከተቀመጠበት ተነሣና ወደመንገዱ ዳር ጠጋ ብሎ ቆመ ። በዐይኑ ርግቡ ሥር ያንን የሚያመልከውን ገጥታዋን ለቅጽበት አየ ። አይ

ታው ፈገግ ያለች መሰለው ። በዐይኖቿ ዕንባ ቸፍፍ ሲል ያየም መሰለው ። ዐይኑ ነው የሚጫወትበት ? ብቻ ለሴኮንድ አንድ ዐይነት የዙራት ደስታ ተሰማው ። የመንፈሱ ንግሥት አሁን የፒያሳው እመቤት ናት ። ሁሉ ያያታል ። ሁሉም ያደንቃታል ። በዙፋን ላይ ተቀምጣ እንዳያት ያህል ነው ።

ሙሽሮቹ አለፉ ። አጃቢው ተከተለ ። በባንክ ቤት ተጠምዝዘው እስኪጠፉ ድረስ አንገቱን አስግጎ በዐይኑ ተከተላቸው ። ያን ጊዜ ነው ጀንበር የጠለቀች የመሰለው ። ቀስ በቀስ የመንፈስ ጨለማ ዋጠው ። በቃ ። ተከተተ ። አለቀ ደቀቀ ። ሕይወቱ ባዶ ሆነበት ። አለኝታ የለም ። የሕልውና ምክንያት የለም ። ምንድነው የኔ ሕይወት ትርጓሜ ? ብሎ ራሱን ጠየቀው ። ብቻውን ሲነጋገር በአጠገቡ የሰሙት እየገላመጡ አስተዋሉት ። ግምታቸው በቀኑ ሰክሯል ነበር ። እርሱ ግን ግድ አል ነበረውም ።

ሙሽሮቹ በሄዱበት አቅጣጫ ደመ ነፍሱን እንደ ተራመደ ኪንግ ጆርጅ ቡና ቤት ዘው ብሎ ገባ ።

ከባንኮው ላይ ተደግፎ « ደብል ጂን » አለ ።

ብዙ የቀን ሰካራም ማስተናገድ የለመደው ባሪስታ እምብዛም ሳይደነቅ አንቈረቈረለት ። በቡና ቤቱ ውስ

ጥም ያው የኳስ ጨዋታ ትራንሲስተር ራዲዮ አለ ። በተለይ እርሱን ያስተዋለው አልነበረም ።

ጭንቅላቱን ወደኋላ መልሶ አንድ ጊዜ ጨለጠው ፤ ደረቱን እያቃጠለ ሲወርድ ደስ አለው ።

« ጋዳሚት ! ድገመኝ » ሲል አዘዘ ።

አሁንም ባንዴ ተጐንጨለት ። ሰውነቱ እየጋለ ሄደ ። ልጂ ፈውስ አይደለም እንዴ ? አለው ራሱን በራሱ። ብርጭቆውና ሰዎቹ ከዐይኑ ሥር ድብዝዝ እያሉ ሲሄዱ ሰውነቱ ይቃጠል ገባ ። ትዞሳት ተለቀቀበት ።

« በምን ወደድኳት ? » የቁጭትም የንዴትም ጥያቄ ነበር ። ሁለት ዓመት ሙሉ ራሴን ለርሷ አሳልፌ ሰጠሁ ። በውን ቀርቶ በሐሳቤ ሴት ሳልነካ ። ለምን ? ስለርሷ ያለኝን አለኝታና ፍቅር የማረክስ መስሎኝ ነዋ ! ምናልባት ገረዱ ለማጠብ እስክትጠየፍ ድረስ አንሶላውን ያበላሸበትን ጊዜ በጸጸት አስታወሰ ።

« ይህ ሁሉ በከንቱ ! » ሲል በሐሳቡ የነጻነትና የአበበ ሜጉላ ቤት ጭራቅ ሆኖ መጣበት ። ያንን ጠረንገሎ ሰውነቱን ከለስላሳው ጭኗ መካከል ሲያስገባው ታየው ። - እግዚኦ ! አለ አፍ አውጥቶ ። ሲያዳሽቃት ! አለ ዝቅ ባለ ድምፅ ። በዚህ ጊዜ የራሱም ስሜት ተቀሰቀሰበት ። የት እንቀላፍቶ ኖሯል ? ። መጠጡ ነው ? እሱዋን ለመበቀል ነው ? አልምርም ! እኔም ወንድ ነኝ ።

ደግሞ ለምኑ ነው ? ፍቅርን ከመካከሉ አንሥቶ ዐይንን ከጨፈኑ ቀዳዳ ፤ ቀዳዳ ፤ እንጥልጥልም እንጥልጥል ነው— እኔም ሜጉላ ቤት አላጣም አለና ከፍሎ ወጣ ።

ጊዜው ወደ ዐሥራ አንድ ሰዓት ተኩል ገደማ ይሆናል ። እየተንገዳገደ መንገዱን አቋረጠና ወደ አቴኔ ሆቴል በሚወስደው መንገድ መጀመርያ ካገኘው የመጋረጃ ቤት ሳያንኳኳ ገባ ። በጅግልም ተከትቦ እንደ ሰው ሁሉ ሰው ሆነ ።

ተ ፈ ጸ መ ።